

എഡിറ്റോറിയൽ

നാം, ദൈവത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകർ

“വെള്ളിയിൽ നിന്നു കീടം നീക്കിക്കളഞ്ഞാൽ തട്ടാൻ ഒരു ഉരുപ്പടി കിട്ടും” (സദൃശവാക്യങ്ങൾ 25:4).

ഒരു തർജ്ജമയിൽ ഉരുപ്പടി എന്നതിനു പകരം പാത്രം (Vessel) എന്നാണ്. വെള്ളിയിൽ നിന്ന് അതിന്റെ കീടം നീക്കിക്കളഞ്ഞാൽ മാത്രമേ തട്ടാൻ അവന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം ഒരു നല്ല പാത്രം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ!

ബൈബിളിൽ ഓരോ ലോഹവും ഓരോ പ്രത്യേകകാര്യത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതായിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദൈവത്വത്തെ, ദിവ്യസ്വഭാവത്തെ, കുറിക്കുന്നതാണു സ്വർണം. വെള്ളി വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ നിർഭരണമാണ്. ഓട്, (താമ്രം) ന്യായവിധിയെ കാണിക്കുന്നു. ഇരുമ്പ് മാനുഷികമായ അധികാരത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു.

ഇവിടെ വെള്ളിയെക്കുറിച്ചാണ് (വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം) പറയുന്നത്. ‘അവൻ ഊതിക്കഴിക്കുന്നവനെപ്പോലെയും വെള്ളി ശുദ്ധീകരിക്കുന്നവനെപ്പോലെയും...നിർമ്മലീകരിക്കും’ (മലാഖി 3:3). എന്തിനാണിത്? ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്താൽ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട ഒരുവനിലെ കീടം നീക്കിക്കളഞ്ഞ് പിന്നേയും അവനെ ശുദ്ധീകരിക്കുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

ഏതു പ്രവർത്തനത്തിന്റേയും ആത്യന്തികമായ ഫലം എന്താണെന്നു കണ്ടാൽ മാത്രമേ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം എന്തിനു വേണ്ടിയായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ. ഈ ആത്യന്തികഫലം കാണാതെ വലിയ ഒരു പ്രവർത്തനപദ്ധതിയുടെ ചിലഭാഗങ്ങൾ മാത്രം വീക്ഷിച്ച് ഒരു വിലയിരുത്തൽ നടത്തിയാൽ നമുക്ക് പാടേ തെറ്റിപ്പോയേക്കാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരാൾ ഒരു നാട്ടിൽവന്ന് അനേകം ഏക്കർ സ്ഥലം വാങ്ങുന്നു. പിന്നീട് ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ കാണുന്നത് ആ സ്ഥലത്ത് വലിയ കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയാൻ തുടങ്ങുന്നതാണ്. കെട്ടിടംപണി തീരുമ്പോഴേക്ക് വലിയ കുറ്റൻ യന്ത്രങ്ങൾ അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു വിവിധഭാഗങ്ങളിലായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. ടൺ കണക്കിന് ഇരുമ്പും ഉരുക്കും അവിടെ കൊണ്ടുവന്നിറക്കുന്നു. നൂറു കണക്കിന് ആളുകളെ അവിടെ നിയമിക്കുന്നു. ഈ ബൃഹത്തായ പ്രവർത്തനപദ്ധതിയുടെ ചിലഭാഗങ്ങൾ മാത്രം കണ്ട് ഇത് എന്തിനുവേണ്ടിയാണെന്ന് വിലയിരുത്തൽ നടത്തിയാൽ പലപ്പോഴും ‘കുരുടന്മാർ ആനയെ കണ്ടതുപോലെ’ നമ്മുടെ നിഗമനം തെറ്റിപ്പോകും. പക്ഷേ ഒരു ദിവസം ഈ ഫാക്ടറിയുടെ അസംബ്ലി ലൈനിന്റെ അങ്ങേത്തലയ്ക്കൽ നിന്ന് മനോഹരമായ ഒരു കാർ പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം ഈ സന്നാഹങ്ങളെല്ലാം കാർ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നുവെന്ന്. ഈ ഫാക്ടറി സ്ഥാപിച്ച ആളിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു സ്വപ്നം ഉണ്ടായിരുന്നു-അത് ഈ മനോഹരമായ കാറായിരുന്നു. ഈ സ്വപ്നം സാധിതപ്രായമാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം, നേരത്തെ വിവരിച്ച കാര്യങ്ങളെല്ലാം ക്രമീകരിച്ചത്.

ഇതുപോലെ ദൈവവും വലിയ ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. നൂറ്റാണ്ടുകളായി ദൈവം കോടിക്കണക്കിന് ആളുകളെ രക്ഷയിലേക്കു നടത്തുന്നു. അവരുടെ പാപം മോചിക്കുന്നു, വീണ്ടെടുക്കുന്നു, നീതീകരിക്കുന്നു, പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ മുദ്രയിടുന്നു. മുന്നോട്ടു വിജയകരമായി നടത്തുന്നു. ഇതെല്ലാം എന്തിനുവേണ്ടിയാണ്? വലിയ മീറ്റിംഗുകൾ നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയാണോ? സുവിശേഷീകരണത്തിനുവേണ്ടിയാണോ? ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ എല്ലാം ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം എന്താണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ,

ദൈവത്തിന്റെ തിരുഹൃദയത്തിലെ സ്വപ്നം കണ്ടെത്തുന്നതിൽ, നമ്മൾ പരാജയപ്പെട്ടു പോകും.

ദൈവത്തിന്റെ ബൃഹത്തായ രക്ഷാകരപ്രവൃത്തിയുടെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം എന്തായിരുന്നെന്ന്, ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ എല്ലാം ഫലമായി ഒടുവിൽ പുറത്തു വരുന്നതെന്താണെന്നു കാണുമ്പോൾ നമുക്കു മനസ്സിലാകും. ബൈബിളിലെ അവസാനപുസ്തകമായ വെളിപ്പാടിന്റെ ഒടുവിലത്തെ താളുകളിൽ എത്തുമ്പോൾ ഇതാ ദൈവത്തിന്റെ തിരുഹൃദയത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന സ്വപ്നം, ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷണപ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം പുറത്തു വരുന്നു. അത് ഒരു കാന്ത (Bride) ആണ്. (വെളിപ്പാട് 21:9,10). കുഞ്ഞാടിന്റെ കാന്തയായ ഈ മണവാട്ടി, സഭയാണെന്നു പൗലോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് (എഫെസ്യർ 5:25-27).

ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യനോടുള്ള ഇടപാടിന്റെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം കാന്തയായ സഭയെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുക എന്നതാണെന്ന ബോധ്യം പൗലോസിനുണ്ടായിരുന്നു. കാന്തയുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രത്യേകത വിശുദ്ധി (Holiness) ആണല്ലോ. (വെളിപ്പാട് 21:2, 22:14,15, 19:7,8). അതുകൊണ്ടാണ് സഭയെ വിശുദ്ധിയിലും ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള നിർമലതയിലും സൂക്ഷിക്കാൻ പൗലോസ് ‘ദൈവത്തിന്റെ എരിവോടെ എറിഞ്ഞത്’.

ദൈവപ്രവൃത്തിയുടെ ലക്ഷ്യം സംബന്ധിച്ച പൗലോസിനുണ്ടായിരുന്ന ഈ ബോധ്യം ഇന്ന് എത്രപേർക്കുണ്ട്? സഭയുടെ വിശുദ്ധിയെക്കാൾ ആളുകളുടെ എണ്ണത്തിലാണു മിക്കവരുടേയും കണ്ണ്. ഗുണമേന്മക്കാൾ വലിപ്പത്തിനാണിന്നു പ്രാധാന്യം. ‘ശിഷ്യന്മാരെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊൾവിൻ’ എന്ന കർത്താവിന്റെ കല്പനയെ അവഗണിച്ച സുവിശേഷീകരണത്തിനു മാത്രം ഊന്നൽ നൽകുന്നവർ. ഫലത്തെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ വരങ്ങൾക്കു പിന്നാലെ പായുന്നവർ...ദൈവത്തിന്റെ തിരുഹൃദയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വപ്നം, മനുഷ്യരോടുള്ള ഇടപാടുകൾക്കു പിന്നിലെ അവിടുത്തെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം, ഇതൊന്നും ഇവർ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നതല്ലേ വാസ്തവം?

സഭയെ വിശുദ്ധിയിൽ സൂക്ഷിക്കാൻ ഓരോരുത്തരും തങ്ങളെത്തന്നെ നിർമ്മലീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും പൗലോസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. “ഒരു വലിയ ഭവനത്തിൽ സ്വർണംകൊണ്ടും വെള്ളികൊണ്ടും തീർത്തപാത്രങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മരം, മണ്ണ് ഇവ കൊണ്ടു തീർത്തവയും ഉണ്ടായിരിക്കും. അവയിൽ ചിലതു മാനുഷമായ കാര്യങ്ങൾക്കും ചിലതു മാനുഷതകുറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഒരുവൻ നികൃഷ്ടമായ അവസ്ഥയിൽ നിന്നു തന്നെത്തന്നെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നെങ്കിൽ അവൻ ശ്രേഷ്ഠമായ ഉപയോഗത്തിനു പറ്റിയതും ഗൃഹനായകനു പ്രയോജനകരവും ഏതൊരു നല്ല കാര്യത്തിനും ഉപയോഗയോഗ്യവുമായ വിശുദ്ധ പാത്രമാകും” (2 തിമൊഥി.2:20,21). ഇവിടെ പറയുന്ന ഭവനം ദൈവസഭയാണ്. അവിടെ ഒരുവൻ നികൃഷ്ടമായ അവസ്ഥയിൽ നിന്നുതന്നെത്തന്നെ ശുദ്ധീകരിക്കുമെങ്കിൽ, വെള്ളിയിൽ നിന്നു കീടം നീക്കിക്കളയുന്നതിൽ മനസ്സുവയ്ക്കുമെങ്കിൽ, അവനു നല്ല ഒരു പാത്രമായിത്തീരാൻ കഴിയും. അതിനുവേണ്ടി അവൻ ‘ജഡത്തിലെയും ആത്മാവിലേയും സകലകല്മഷവും നീക്കി തന്നെത്തന്നെ വെടിപ്പാക്കി ദൈവഭയത്തിൽ വിശുദ്ധിയെ തികെച്ചുകൊള്ളേണ്ട’തുണ്ട് (2 കൊരിന്ത്യ.7:1).

ദൈവം നമ്മെ കഴുകി വചനത്താൽ വെണ്മയുള്ളവരാക്കി കറയോ ചൂളിവുകളോ മറ്റു കുറവുകളോ ഇല്ലാതെ മഹത്വപൂർണ്ണരാക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയിലാണ് ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നമ്മെത്തന്നെ നിർമ്മലീകരിക്കുന്നതിൽ മനസ്സുവച്ചാൽ നാമും അവിടുത്തെ സഹപ്രവർത്തകരായിത്തീരും.

(2 കൊരിന്ത്യ.6:1).

ദൈവപ്രവൃത്തിയിൽ മനുഷ്യന്റെ പങ്ക്

പരീക്ഷകളുടേയും ശോധനകളുടേയും തീച്ചുളയിലൂടെ കടന്നുപോയി കൊള്ളാവുന്നവരെന്ന് സ്വയം തെളിയിച്ച മാനപാത്രങ്ങൾ. അവരെയാണ് ദൈവം ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

“ഞാൻ ദേശത്തെ നശിപ്പിക്കാതെ വണ്ണം അതിനു മതിൽ കെട്ടി എന്റെ മുമ്പാകെ ഇടിവിൽ നിൽക്കേണ്ടതിന് ഒരു പുരുഷനെ ഞാൻ അവരുടെ ഇടയിൽ അന്വേഷിച്ചു; ആരേയും കണ്ടില്ലതാനും” (യെരെമ്യാ 22:30)

ഈ ലോകത്തിൽ ദൈവം നിറവേറ്റുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന പല കാര്യങ്ങളുണ്ട്; എല്ലാം തുല്യപ്രധാനങ്ങളല്ലതാനും. അപ്രധാനകാര്യങ്ങൾക്ക് ഏതൊരാളെയും ദൈവത്തിനുപയോഗിക്കാം. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രധാനമായുള്ള കാര്യങ്ങൾക്ക് ഏതെങ്കിലുമൊ

രാൾ പോരാ. അപ്രകാരം ജീവൽ പ്രധാനങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾക്ക്, അനേകം പരീക്ഷകളിലും ശോധനകളിലും കൂടികടന്നു കൊള്ളാവുന്നവനായിത്തീർന്ന ഒരു വ്യക്തിയെയാണ് ദൈവത്തിന് ആവശ്യം. അത്തരമൊരു വ്യക്തി ഉടൻ തന്നെ ലഭ്യനല്ലെങ്കിൽ, ലഭ്യനാകുന്നതുവരെയും ദൈവം കാത്തിരിക്കും. മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഉള്ളതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും നല്ല വ്യക്തിയെ ഉപയോഗിച്ച് ദൈവം തന്റെ വേല നിറവേറ്റുകയില്ല.

തീ കൊളുത്തുവാൻ നാം ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കോൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രാധാന്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾക്ക് ഏതെങ്കിലുമൊരാൾ പോരാ. അപ്രകാരം ജീവൻ പ്രധാനങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾക്ക്, അനേകം പരീക്ഷകളിലും ശോധനകളിലും കൂടി കടന്നു കൊള്ളാവുന്നവനായിത്തീർന്ന ഒരു വ്യക്തിയെയാണ് ദൈവത്തിന് ആവശ്യം. അത്തരമൊരു വ്യക്തി ഉടൻ തന്നെ ലഭ്യനല്ലെങ്കിൽ, ലഭ്യനാകുന്നതുവരെയും ദൈവം കാത്തിരിക്കും. മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഉള്ളിൽ വച്ച് ഏറ്റവും നല്ല വ്യക്തിയെ ഉപയോഗിച്ച് ദൈവം തന്റെ വേല നിറവേറ്റുകയില്ല.

അതു കഴിഞ്ഞാൽ ആ കൊള്ളിക്കൊണ്ട് നമുക്ക് പിന്നെ ഉപയോഗമില്ലാത്തതിനാൽ നാം അതു ദൂരത്തെയെന്നു. ആ വിധത്തിൽ മാത്രം ദൈവം ഉപയോഗിക്കുന്ന ചില വ്യക്തികളുണ്ട്. അവരെ അവിടുന്ന് ഉപയോഗിച്ച ശേഷം അവർ തനിക്കു വിലയേറിയ വരല്ലായ്കയാൽ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുന്നു. ആ വിധത്തിൽ ദൈവത്താൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുവാൻ മാത്രമായിരിക്കരുത് നമ്മുടെ ആഗ്രഹം. ദൈവത്തിനു വിലയേറിയവരാകുവാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കണം.

“ഒരു വലിയ വീട്ടിൽ സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും കൊണ്ടുള്ള സാധനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മരവും കളിമണ്ണും കൊണ്ടുള്ളവയും ഉണ്ടായിരിക്കും; ചിലതു മാനുഷകാര്യങ്ങൾക്കും ചിലതു ഹീനകാര്യങ്ങൾക്കും ഉള്ളവയാണ്. അതിനാൽ ഒരുവൻ ഹീനകാര്യങ്ങൾ വിട്ട് സ്വയം നിർമ്മലീകരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവൻ വിശുദ്ധവും ഉടമസ്ഥനു പ്രയോജനകരവും എല്ലാ സൽപ്രവൃത്തിക്കും ഒരു ക്ഷേപ്യമായ ഒരു മാനപാത്രമായിത്തീരും” (2 തിമൊ.2:20, 21)

ജീവദൈവം

ഒരാൾ തന്റെ വേലയിൽ വിവിധതരം പാത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചെന്നുവരാം. എന്നാൽ അയാൾ മൺപാത്രങ്ങളെയും മരച്ചട്ടികളെയും പൊൻവെള്ളി പാത്രങ്ങളെയെന്നപോലെ വിലമതിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ തന്നെ വീണ്ടും ജനനം പ്രാപിച്ച എല്ലാവരും ഒരുപോലെതന്നെ ദൈവമക്കളാണെങ്കിലും എല്ലാ ദൈവമക്കളും ദൈവവേലയിൽ തുല്യപ്രയോജനമുള്ളവരായിരിക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തിനു മുഖപക്ഷമില്ല; എങ്കിലും എല്ലാ പാത്രങ്ങളും വിശുദ്ധീകരണം പ്രാപിച്ച് ഉപയോഗയോഗ്യമായ പാത്രങ്ങളായിത്തീരുന്നില്ല. വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ ദൈവഹിതവും ദൈവമഹത്വവും അന്വേഷിക്കുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ അവരെ മാത്രമേ ദൈവം വിലമതിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഈ കാരണത്താലാണ് ദൈവത്തിനു പ്രയോജനമുള്ള പാത്രങ്ങളായി നാം തീരണമെങ്കിൽ ജവത്തിലെയും ആത്മാവിലെയും എല്ലാ കല്മഷങ്ങളും (അഥവാ ക്രിസ്തുവിന് അനുരൂപമല്ലാത്ത സകലവും) നീക്കി നാം നമ്മെത്തന്നെ വെടിപ്പാക്കേണ്ടിരിക്കുന്നത് (2 കൊറോ.7:1).

ഒരു വ്യക്തി ഒരു വിലയേറിയ പാത്രമായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ദൈവം തന്റെ വേലയിൽ അയാളെ അധികമധികം ആശ്രയിക്കുവാൻ ഇടയാകും. അപ്രകാരമൊരു വ്യക്തി ദൈവത്തിനു കൊള്ളരുതാത്തവനായിത്തീർന്നാൽ, തനിക്കുപ്രയോജിക്കാവുന്ന മറ്റൊരാളെ ദൈവം കണ്ടെത്തുന്നതുവരെ ദൈവവേല താത്കാലികമായി തടസ്സപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

ലോകചരിത്രത്തിലും യിസ്രായേലിന്റെയും ക്രിസ്തുസഭയുടെയും ചരിത്രത്തിലും ഒരു പ്രത്യേകസാഹചര്യത്തിൽ പലപ്പോഴും തന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ

വീണ്ടും ജനനം പ്രാപിച്ച എല്ലാവരും ദൈവമക്കളാണെങ്കിലും എല്ലാ ദൈവമക്കളും ദൈവവേലയിൽ തുല്യ പ്രയോജനമുള്ളവരായിരിക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തിനു മുഖപക്ഷമില്ല; എങ്കിലും എല്ലാ പാത്രങ്ങളും വിശുദ്ധീകരണം പ്രാപിച്ച് ഉപയോഗയോഗ്യമായ പാത്രങ്ങളായിത്തീരുന്നില്ല. വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ ദൈവഹിതവും ദൈവമഹത്വവും അന്വേഷിക്കുന്നുള്ളൂ.

സാധിക്കുന്നതിലേക്ക് ദൈവം ഒറ്റയൊരു മനുഷ്യനെ ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും.

നോഹ:

നോഹയുടെ കാലത്ത് ലോകം മുഴുവൻ ദുഷ്ടതകൊണ്ടും ദൈവത്തിനെതിരായ മത്സരം കൊണ്ടും നിറഞ്ഞപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്ന എട്ടു പേർ ഉണ്ടായിരുന്നു; എങ്കിലും ദൈവികലക്ഷ്യങ്ങളുടെ നിർവഹണം നോഹയെന്ന ഒരൊറ്റ മനുഷ്യന്റെ വിശ്വസ്തതയെയാണ് പൂർണ്ണമായും ആശ്രയിച്ചിരുന്നത്.

ആ കാലത്ത് ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കൃപ ലഭിച്ച ഒരൊറ്റ മനുഷ്യൻ നോഹയായിരുന്നു (ഉൽപത്തി 6:8). ആ ഒരു വ്യക്തി ദൈവത്തോട് അവിശ്വസ്തനായിത്തീർന്നിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യവർഗമൊന്നാകെ ഭൂമുഖത്തുനിന്നു തുടച്ചു നീക്കപ്പെടുമായിരുന്നു; നാമാരും ഇന്നു ഭൂമിയിൽ ശേഷിക്കയില്ലായിരുന്നു. നോഹ വിശ്വസ്തനായി നിലനിന്നതിന് നമുക്ക് തീർച്ചയായും ദൈവത്തെ സ്തിക്കാം.

ലോകാവസാനദിവസങ്ങൾ നോഹയുടെ കാലം പോലെ ആയിരിക്കും

ജീവദൈവം

മെന്ന് യേശു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നോഹയുടെ കാലത്തെ ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങളും അക്രമവാസനയും അവസാനനാളുകളിലും കാണപ്പെടും. നാം ജീവിക്കുന്ന ഈ കാലം അപ്രകാരമുള്ള ഒന്നാണ്. അതിനാൽ ഒരിക്കലും ഒത്തുതീർപ്പിനു വഴങ്ങാതെ നോഹയെപ്പോലെ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്ന ആളുകളെയാണ് ഇന്ന് ദൈവത്തിനാവശ്യമുള്ളത്.

മോശ:

യിസ്രായേൽജനങ്ങൾ ഈജിപ്റ്റിലായിരുന്ന കാലത്ത് തന്റെ പ്രതിനിധിയായിരിക്കുവാൻ യോഗ്യനായ ഒരു വ്യക്തിയെ കണ്ടെത്തുന്നതുവരെയും ദൈവത്തിന് അവരെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രരാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അത്തരമൊരു മനുഷ്യൻ ഒരുക്കപ്പെടുന്നതുവരെയും കാത്തിരിക്കുവാൻ ദൈവം സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

യിസ്രായേൽ ജനം 400 വർഷം ഈജിപ്റ്റിൽക്കഴിയണമെന്നു ദൈവം നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നു (ഉൽപത്തി 15:13). എന്നാൽ അന്തിമമായി 430 വർഷക്കാലം അവർ അവിടെപ്പാർത്തു (പുറ.12:40). ദൈവത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണ പദ്ധതിയെ അതിലംഘിച്ച് വീണ്ടും 30 വർഷം അവർ അവിടെപ്പാർക്കേണ്ടിവന്നത് എന്തുകൊണ്ടായിരുന്നു?

ദൈവത്തിനു തെറ്റുപറ്റിയതുകൊണ്ടല്ല ഇപ്രകാരം സംഭവിച്ചത്, തീർച്ചയെന്ന. ദൈവത്തിന് ഒരിക്കലും തെറ്റുപറ്റുന്നില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ നേതാവായ കേണ്ടിയുന്ന വ്യക്തി കർമ്മസന്നദ്ധനായിത്തീർന്നിരുന്നില്ല. മോശ മരുഭൂമിയിലേക്കു പലായനം ചെയ്ത ശേഷം പത്തു വർഷത്തിനകം അദ്ദേഹം കർമ്മസന്നദ്ധനാകണമെന്ന് ദൈവം ഒരുപക്ഷേ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവിടെ ദൈവത്തിന്റെ കൈക്കീഴിൽ തന്റെ ആത്മീയവിദ്യാ

ഇന്നും അഹരോനെപ്പോലെ ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്നവരാണ് തങ്ങളെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്ന ധാരാളം ക്രിസ്തീയ നേതാക്കന്മാരുണ്ട്. അവർ നല്ലവരും സത്യസന്ധരും ദൈവഭക്തിയിൽ ജീവിക്കുന്നവരുമാണ്. എങ്കിലും അവർ അനായാസമായിത്തന്നെ ജനങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വഴങ്ങുന്നവരാകയാൽ തന്റെ സഭയെ വിശുദ്ധിയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് അവരെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ദൈവത്തിനു സാധ്യമല്ല.

ദ്വോസം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ മോശയ്ക്കു നാല്പതു വർഷം വേണ്ടിവന്നു. തന്മൂലം യിസ്രായേൽ ജനത്തിനു 30 വർഷം കൂടെ അടിമത്തത്തിൽക്കഴിയേണ്ടിവന്നു.

ഒരിക്കൽ മോശ യിസ്രായേൽ ജനങ്ങളിൽ നിന്നും 40 ദിവസത്തേക്ക് അകലെയായിരുന്നപ്പോൾ ആകെയുണ്ടായിരുന്ന 20 ലക്ഷം ജനങ്ങളും തെറ്റിപ്പോകുവാൻ ഇടയായി (പുറപ്പാട് 32). ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യൻ ഒരിക്കൽ രംഗത്തുനിന്ന് അകന്നിരുന്നപ്പോൾ ഒരു ജനതയെന്നാകെ ദൈവത്തെ വിട്ടു വിഗ്രഹാരാധനയിലേക്കു തിരിയുവാൻ ഏതാനും ദിനങ്ങളേ വേണ്ടിവന്നുള്ളൂ. തങ്ങളുടെ കൺമുമ്പിൽത്തന്നെ മഹാത്മ്യങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതു കണ്ടവരായിരുന്നു ഈ ജനസമൂഹം. എങ്കിലും വിഗ്രഹാരാധനയിൽ നിന്ന് അവരെ തടയുവാൻ അവയുടെ ഓർമ്മപര്യാപ്തമായില്ല. ഒരു ദൈവപുരുഷന്റെ കർശനമായ നേതൃത്വത്തിനു മാത്രമേ അതു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

മോശ അകലെ പർവ്വതത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ അഹരോനായിരുന്നു അവ

രുടെ നേതാവ്. അഹരോൻ ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്ന ഒരു നല്ല മനുഷ്യനായിരുന്നെങ്കിലും ജനങ്ങളെ ദൈവീകാനുസരണത്തിൽ നിറുത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവുണ്ടായില്ല. വ്യക്തമായും ജനക്കൂട്ടത്തെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്ന ഒരുവനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തന്മൂലം ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു മുതലെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നും അഹരോനെപ്പോലെ ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്നവരാണ് തങ്ങളെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്ന ധാരാളം ക്രിസ്തീയ നേതാക്കന്മാരുണ്ട്. അവർ നല്ലവരും സത്യസന്ധരും ദൈവഭക്തിയിൽ ജീവിക്കുന്നവരുമാണ്. എങ്കിലും അവർ അനായാസമായിത്തന്നെ ജനങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വഴങ്ങുന്നവരാകയാൽ തന്റെ സഭയെ വിശുദ്ധിയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് അവരെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ദൈവത്തിനു സാധ്യമല്ല. സാത്താനെതിരെയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ സഭയെ നയിക്കുവാൻ മോശയെപ്പോലെയുള്ള ആളുകൾക്കായി ഇന്നും ദൈവം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

യോഗുവാ

ദൈവം ഉയർത്തുകയും കൂടെയിരുന്നു ബലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത മറ്റൊരു മനുഷ്യനാണ് യോഗുവാ. യിസ്രായേൽ കനാൻദേശത്തിന്റെ അതിരിലെത്തിയപ്പോൾ യഹോവ യോഗുവയോടു അരുളിച്ചെയ്തു: 'ഞാൻ മോശയോടുകൂടെ ഇരുന്നതു പോലെ നിന്നോടുകൂടെയും ഇരിക്കുമെന്ന് യിസ്രായേലെല്ലാം അറിയേണ്ടതിന് ഞാൻ ഇന്ന് അവർ കാണുകെ നിന്നെ വലിയവനാക്കുവാൻ തുടങ്ങും' (യോഗുവാ 3:7).

(ശേഷം പേജ് 32 ൽ)

സർക്കാരിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തൽ സാക്ഷ്യനൻ

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ ഓരോ രാജ്യത്തും ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനപതിയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഭരണാധികാരികൾക്കും അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിലുള്ള എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ നമ്മോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് നാം ദൈവഭക്തിയുള്ളവരായി സമാധാനവും സ്വസ്ഥതയും ഉള്ള ഒരു ജീവിതം നയിക്കാൻ ഇടയാകേണ്ടതിനായിട്ടാണ് അധികാരികൾക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ദൈവം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. (1തിമോ.2:1). എന്റെ ഭവനത്തിൽ ഞങ്ങൾ സഭയായി കൂടിവരാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പുതിയ നിയമസഭ എന്ന നിലയിൽ ഞങ്ങളുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഉത്തരവാദിത്വമായി ഇത് ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. ഭാരതത്തിൽ ദൈവം ഞങ്ങളെ ആക്കിയിരിക്കുന്നത് ഈ രാജ്യത്തിന്റെ സർക്കാരിനേയും, ഞങ്ങളുടെ പട്ടണത്തെയും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ നമ്മയ്ക്കായി സ്വാധീനിക്കുവാനാണ് എന്ന ബോധ്യം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രാർത്ഥിക്കാനായി ഒരു വലിയ ആൾക്കൂട്ടത്തെയല്ല പ്രത്യുത നിർമ്മലമായ മനസ്സാക്ഷി സൂക്ഷിക്കുന്നവരും

ആത്മാവിൽ ഐക്യപ്പെട്ടവരുമായ ചുരുക്കം പേരെയാണ് ദൈവം അന്വേഷിക്കുന്നത് എന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. (സങ്കീ.66:18, മത്താ. 18:18-20). ഞങ്ങൾ ചെറിയ ഒരു കൂട്ടമായിരുന്നു. ആത്മാർത്ഥമായും ഒരു വിശുദ്ധ ജീവിതം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ഐക്യമുള്ള ഒരു കൂട്ടം. ദൈവം രാജ്യത്തിന്റെയും ഞങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിന്റേയും കാര്യങ്ങളിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാൻ ഞങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവ

യിൽ ചിലർ താഴെ വിവരിക്കുന്നു: ഒന്ന്. ഞാൻ വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു രാത്രി രണ്ടുമണിക്ക് പെട്ടെന്ന് ഉറക്കത്തിൽ നിന്ന് ഉണർന്ന് ഒരു ദർശനം കണ്ടു. ഒരു പക്ഷേ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ കണ്ട ഏക ദർശനവും ഇതായിരിക്കാം. (രാത്രിയിൽ നാം കാണുന്നത് ദർശനമാണോ സ്വപ്നമാണോ എന്ന് തിരിച്ചറിയുക പലപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടാണ്). ദർശനത്തിൽ ഞാൻ ഇൻഡ്യൻ ഭരണകൂടത്തിലെ ഒരു മുതിർന്ന ക്യാബിനറ്റ് മന്ത്രിയുടെ മുഖം വ്യക്തമായി കണ്ടു. അതിനുശേഷം ഇൻഡ്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള നിരവധി ആളു

പ്രാർത്ഥിക്കാനായി ഒരു വലിയ ആൾക്കൂട്ടത്തെയല്ല പ്രത്യുത നിർമ്മലമായ മനസ്സാക്ഷി സൂക്ഷിക്കുന്നവരും ആത്മദാവിൽ ഐക്യപ്പെട്ടവരുമായ ചുരുക്കം പേരെയാണ് ദൈവം അന്വേഷിക്കുന്നത് എന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. ദൈവം രാജ്യത്തിന്റെയും ഞങ്ങളുടെ പട്ടണത്തിന്റേയും കാര്യങ്ങളിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാൻ ഞങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കളുടെ മുഖങ്ങളും ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായി. അതോടൊപ്പം “ഈ ജനങ്ങളെ വിടുവിക്കുവാനുള്ള ശക്തി സഭയിലാണ് നിക്ഷിപ്തിമായിരിക്കുന്നത്” എന്നൊരു ശബ്ദവും കേട്ടു.

ഈ ദർശനത്തിന്റെ അർത്ഥം എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല എങ്കിലും അത് കർത്താവിൽ നിന്നുള്ളതാണെന്ന് ഉറപ്പായിരുന്നു. അതിനാൽ ഞാൻ അന്യഭാഷകളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ ബാംഗ്ലൂരിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ സഭയിലെ സഹവിശ്വാസികളോടു ഈ ദർശനം വിവരിക്കുകയും അവരും എന്തോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. എന്താണ് പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടത് എന്നറിയാത്തതിനാൽ ഞാൻ അന്യഭാഷകളിൽതന്നെ പ്രാർത്ഥന തുടർന്നു. പത്തു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഞാൻ ദർശനത്തിൽ കണ്ട മന്ത്രി പാർട്ടിയിലെ മറ്റുള്ളവരുമായി അഭിപ്രായ വ്യത്യാസത്തിന്റെ പേരിൽ പാർലമെന്ററിപാർട്ടിയിൽ നിന്നും രാജിവയ്ക്കാൻ ഇടയായി. രണ്ടുമാസങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം കേന്ദ്രമന്ത്രി സഭയിൽ നിന്നു തന്നെ രാജിവയ്ക്കുകയും, ഭരണത്തിലായിരുന്ന രാഷ്ട്രീ

യപാർട്ടിയിൽ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. ഒരു വിഭാഗം പ്രധാനമന്ത്രിയെ പിൻതാങ്ങിയപ്പോൾ മറ്റേ വിഭാഗം രാജിവച്ച മന്ത്രിയുടെ പക്ഷത്തായിരുന്നു. തുടർന്നുള്ള മാസങ്ങളിൽ പാർട്ടിക്കുള്ളിലെ ഈ എതിർചേരികളെ യോജിപ്പിക്കാൻ പലശ്രമങ്ങളും നടന്നു. പത്രദാറാ ഈ ശ്രമങ്ങളേപ്പറ്റി അറിയുമ്പോഴെല്ലാം പ്രാർത്ഥിക്കാനുള്ള ഭാരം എനിക്കുണ്ടാകുമായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയിലും അംഗമായിരുന്നില്ല. തന്മൂലം ആരോടും പ്രത്യേകമായ ചായ്വ് ഇല്ലാതെ നിഷ്പക്ഷമായ മനോഭാവത്തോടെ എനിക്ക് പ്രാർത്ഥിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ഞാൻ അന്യഭാഷകളിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതിനാൽ എന്തിനായിട്ടാണ് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് എനിക്ക് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, ദൈവഹിതപ്രകാരമാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് എന്ന ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

എട്ടുമാസങ്ങൾക്കുശേഷം ഭരണപക്ഷത്തുള്ള ഒരു പാർലമെന്റ് അംഗം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കുന്ന നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള ഒരു ബിൽ പാർലമെന്റിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അപ്പോഴേക്കും ഭരിക്കുന്ന പാർട്ടിയിലെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഭിന്നത രൂക്ഷമായതിനാൽ ഈ ബിൽ നിയമമാക്കാനായി യോജിച്ചിരുന്നില്ലാത്ത അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഭരണകക്ഷിക്ക് വൈകാതെ അധികാരം നഷ്ടമാകുകയും പാർട്ടി പിളരുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് പ്രാർത്ഥിക്കാനുള്ള ഭാരം ദൈവം എനിക്ക് നൽകിയത് എന്തിനാണെന്ന് മനസ്സിലായത്. മേൽപ്പറഞ്ഞ ബിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു നിയമം ആകാതിരിക്കാൻ ആയിരുന്നു അത്. നാം ദൈവത്തിന്റെ കൂട്ട

ബാംഗ്ലൂർ നഗരം തീപ്പെരിയക്കായി കാത്തിരിക്കുന്ന വെടിമരുന്നുപോലെയായിരുന്നു. പ്രശ്നക്കാരായ ഗുണ്ടാക്കളെ പിടികൂടാനും ലോക്കപ്പിൽ ആക്കാനും പോലീസ് സേനയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഇവരെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ദുഷ്ടാത്മക്കളെ ഒതുക്കാൻ അവർക്ക് കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അത് സഭയുടെ ഉത്തരവാദിത്വമായിരുന്നു. അതിനാൽ മൂന്നു ദിവസം പട്ടണത്തിന്റെ സമാധാനത്തിനായി ഞങ്ങൾ സഭയായി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു.

വേലക്കാലകാലത്ത് അവിടുന്ന് നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് മറുപടിയായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾ മതപരിവർത്തന നിരോധിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നിയമനിർമ്മാണം നടത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്ന വസ്തുത മറക്കുന്നില്ല എന്നാൽ രാജ്യത്തിന് മുഴുവനായി ഇത്തരം ഒരു നിയമം ഉണ്ടാകുന്നത് ദൈവംതന്നെ തടയുകയാണുണ്ടായത്. തന്മൂലം മിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളിലും സുവിശേഷം സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ പ്രസംഗിക്കാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഇന്നും സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

രണ്ട്. ഒരു ദിവസം വൈകിട്ട് സഭയുടെ ഒരു പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിൽ വച്ച് സമാധാനത്തോടും സ്വസ്ഥതയോടുംകൂടെയുള്ള ജീവിതം സാധ്യമാകേണ്ടതിനായി രാജ്യത്തിനായും സർക്കാരിനായും പ്രാർത്ഥിക്കാനുള്ള ഒരു ഭാരം പെട്ടെന്ന് എനിക്കുണ്ടായി. ഭരണചക്രത്തിന്റെ ഉന്നതതലത്തിൽ അഴിമതി ആരോപണങ്ങൾ ഉണ്ടായതിനാൽ രാജ്യം ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഒരു ഘട്ടത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുകയായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിൽ വച്ചുതന്നെ

എനിക്കുണ്ടായ ഭാരം ഞാൻ സഭയുമായി പങ്കുവയ്ക്കുകയും രാജ്യത്തിനായി ആത്മഭാരത്തോടെ ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. 24 മണിക്കൂറിനകം നാടകീയമായ ചില സംഭവവികാസങ്ങൾ രാജ്യത്ത് ഉണ്ടായി. പ്രശ്നത്തിന്റെ മൂലകാരണമായ ആളെ ദൈവം അധികാരത്തിൽ നിന്നു നീക്കുവാൻ ഇടയായി. തൽഫലമായി രാജ്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷം മെച്ചപ്പെടുവാൻ സാഹചര്യം ഒരുങ്ങി. ഇത് പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് വ്യക്തമായും വേഗത്തിലുമുള്ള ഒരു മറുപടിയായിരുന്നു.

മൂന്ന്. 1981 ൽ ബാംഗ്ലൂരിലെ പൊതു മേഖലാസ്ഥാപനങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികൾ രണ്ടുമാസത്തിലധികം പണിമുടക്കുകയുണ്ടായി. ചിലർ അക്രമ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഏർപ്പെട്ടു. പണിമുടക്കിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം തൊഴിലാളികളുടെ നേരെ ഒരു ദിവസം പോലീസ് വെടിവെപ്പുണ്ടായപ്പോൾ സ്ഥിതിഗതികൾ സ്പോടനാത്മകമായി. ബാംഗ്ലൂർ നഗരം തീപ്പെരിയക്കായി കാത്തിരിക്കുന്ന വെടിമരുന്നുപോലെയായിരുന്നു. പ്രശ്നക്കാരായ ഗുണ്ടാക്കളെ പിടികൂടാനും ലോക്കപ്പിൽ ആക്കാനും പോലീസ് സേനയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഇവരെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ദുഷ്ടാത്മശക്തികളെ ഒതുക്കാൻ അവർക്ക് കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അത് സഭയുടെ ഉത്തരവാദിത്വമായിരുന്നു. അതിനാൽ മൂന്നു ദിവസം പട്ടണത്തിന്റെ സമാധാനത്തിനായി ഞങ്ങൾ സഭയായി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. മൂന്നാം ദിവസത്തിന്റെ അവസാനം ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ദൈവം ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം നൽകി എന്ന ബോധ്യം ഉണ്ടായി. പിന്നീട് ഒരു കമ്പനിയിലെ സെക്യൂരിറ്റി ജീവനക്കാരൻ സഭയിലെ ഒരു സഹോദരനോട്

വോട്ട് ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ഏതെങ്കിലും തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ഫലം നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ന്യൂനപക്ഷ മറുപടി ഭാരതത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ. എന്നാൽ കോടിക്കണക്കിന് സമ്മതിദായകരുടെ തീരുമാനത്തെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ സ്വാധീനിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിയും. ആയതിനാൽ പ്രാർത്ഥനാമീറ്റിംഗുകളിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണ ഹിതത്തിനായി 'വോട്ടു ചെയ്യുവാൻ' ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു.!!

പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ദൈവം പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് മറുപടി തന്നു എന്ന കാര്യത്തിന്റെ പരസ്യമായ സാക്ഷ്യമായിരുന്നു. ആ കമ്പനിയിലെ സെക്യൂരിറ്റി ജീവനക്കാർ എല്ലാവരും അടുത്തതായി എന്തുസംഭവിക്കും എന്നുള്ള ആശങ്കയിൽ നന്നേ പിരിമുറുക്കത്തിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു പ്രത്യേക ദിവസം വൈകുന്നേരം പെട്ടെന്ന് സ്ഫോടനാത്മകമായ അന്തരീക്ഷത്തിന് പെട്ടെന്ന് ഒരു മാറ്റം വരുകയും ശാന്തത കൈവരുകയും ചെയ്തതായി അവർക്കെല്ലാം ബോധ്യമായി. അയാൾ പറഞ്ഞ ദിവസം ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ മൂന്നാം ദിവസമായിരുന്നു!! അധികം വൈകാതെ പൊതുപണിമുടക്ക് പിൻവലിക്കപ്പെടുകയും പട്ടണത്തിൽ സമാധാനമുള്ള അന്തരീക്ഷം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ബാംഗ്ലൂർ പട്ടണത്തിലെ ലക്ഷക്കണക്കിന് ജനങ്ങൾക്ക് സമാധാനം നൽകുവാൻ ദൈവം ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചുസഭയെ ഉപയോഗിച്ച സന്ദർഭമായിരുന്നു അത്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾകൂടാതെ

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പുകളെ നാടകീയമായി സ്വാധീനിക്കുവാനും സഭ എന്ന നിലയിൽ പല തവണ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വോട്ട് ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ഏതെങ്കിലും തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ഫലം നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ന്യൂനപക്ഷമാണ് ഭാരതത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ കോടിക്കണക്കിന് സമ്മതിദായകരുടെ തീരുമാനത്തെ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ സ്വാധീനിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിയും എന്ന് അറിയാമായിരുന്നു. ആയതിനാൽ പ്രാർത്ഥനാമീറ്റിംഗുകളിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണഹിതത്തിനായി വോട്ടു ചെയ്യുവാൻ ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു.!! ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ ദൈവം അവിടുത്തെ ഹിതംപോലെ ജനങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തിയെ തിരിക്കാൻ ഇടയാകും. ഓരോ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സമയത്തും സഭയായി ഞങ്ങൾ രാജ്യത്തിനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്ഭുതകരമായ വിധത്തിൽ ദൈവം ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് മറുപടി നൽകിയതായി കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. (ഞങ്ങൾ മാത്രമല്ല ഇൻഡ്യയിലെ നിരവധി ക്രിസ്ത്യാനികൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ദൈവം ഞങ്ങൾ എല്ലാവരുടെയും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കാണ് മറുപടി നൽകിയിട്ടുള്ളത്). ഈ വിധത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങളിലൂടെ ദൈവം ഞങ്ങളെ ഭാരതത്തിന്റെ ഉപ്പും വെളിച്ചവും മാക്കിത്തീർക്കുകയാണെന്നു ഗ്രഹിച്ച് അധികം ഉത്സാഹം പ്രാപിക്കാൻ ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ചുറ്റുപാടുകൾക്ക് രൂപി പകരുന്ന ഉപ്പായും ഈ ദേശത്ത് കർത്താവിനായി ജ്വലിച്ചുപ്രകാശിക്കുന്ന വെളിച്ചമായും സഭയെ ദൈവം നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഹല്ലേലൂയ്യാ!!

ജീവദൈവങ്ങൾ

ജൂലൈ 2006

ജെ.ജി.എസ്.എസ്.

ഹെൻരി സ്കൗഗൽ: ദൈവികജീവന്റെ മാർഗ്ഗരീപം

മാത്യു ജോർജ്ജ്

നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം അറിയപ്പെട്ട, ഏറ്റവും അധികം അത്ഭുതാദരവുകളോടെ വീക്ഷിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തി ഒരു പക്ഷേ മദർ തെരേസാ ആയിരിക്കാം. 'പാവങ്ങളുടെ അമ്മ'യായിരുന്ന ഈ മഹതിയുടെ ജീവിതചരിത്രകാരനായ മാർക്കോം മഗ്നിഡ്ജ് അമ്മയുടെ ജീവിതരഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: "ദൈവത്തെ നാം കണ്ടെത്തിയേ മതിയാകൂ. ശബ്ദകോലാഹലങ്ങളിലും അസ്വസ്ഥതയിലും അവിടുത്തെ കണ്ടെത്താൻ കഴികയില്ല. ദൈവം നിശ്ശബ്ദതയുടെ തോഴനാണ്. വ്യക്തങ്ങളും, പൃഷ്ഠങ്ങളും, പുൽക്കൊടികളും, സൂര്യചന്ദ്രന്മാരും നിശ്ശബ്ദമായി ചരിക്കുന്നത് നോക്കൂ. നിശ്ശബ്ദമായ പ്രാർത്ഥനയിൽ നാം ദൈവത്തിൽ നിന്ന് എത്രമാത്രം സ്വീകരിക്കുന്നുവോ അത്രമാത്രം അനുദിനജീവിതത്തിൽ നമുക്ക് നൽകാനും കഴിയും. ആത്മാക്കളെ സ്പർശിക്കുവാൻ നിശ്ശബ്ദത നമുക്ക് അനിവാര്യമായിരിക്കുന്നു! നാം എന്തുപറയുന്നു എന്നുള്ളതല്ല; ദൈവം നമ്മോടും നമ്മിലൂടെയും എന്തുപറയുന്നു എന്നുള്ളതാണ് അടിസ്ഥാനപരമായ കാര്യം"

മുന്ന് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പേ ഹെൻരി സ്കൗഗൽ തന്റെ ഹ്രസ്വമായ ജീവിതം കൊണ്ട് മേൽപ്പറഞ്ഞ സത്യം വിളിച്ചുപറയുകയായിരുന്നു. കേവലം 28 വർഷങ്ങൾ മാത്രം ജീവിച്ച ഒരുവൻ. യോഹന്നാൻ സ്നാപകനെപ്പോലെ

ജ്വലിച്ചു പ്രകാശിക്കുന്ന ഒരു വിളക്കായിരുന്നു സ്കൗഗൽ! സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലെ മഹർഷനുകളെപ്പറ്റി അവഗാഹമുള്ളവർ ഹെൻരി സ്കൗഗലിനെ 'അബേർഡീനിലെ അനശ്വരനായ മിസ്റ്റിക്ക്' എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. 'മനുഷ്യാത്മാവിലെ ദൈവിക ജീവൻ' എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം മാത്രമേ സ്കൗഗൽ പ്രധാനമായും രചിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ സ്കോട്ട്ലന്റിൽ നിന്നും ലോകത്തിനു ലഭിച്ച മഹൽഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം സ്കൗഗലിന്റെ മേൽപ്പറഞ്ഞ രചനയ്ക്കു നൽകുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

1650 ജൂൺ മാസം സ്കോട്ട്ലന്റിലെ ഫൈഫ്ഷയർ എന്ന സ്ഥലത്ത് ജനിച്ച സ്കൗഗൽ ബാല്യകാലത്തുതന്നെ അസാധാരണപ്രതിഭയായിരുന്നു. കേവലം പതിനാല് വയസ്സ് ഉള്ളപ്പോൾ അബേർഡീനിലെ കിങ്സ് കോള

ജീവദൈവങ്ങൾ

ജൂലൈ 2006

ഹെൻറി സ്കൗഗലിന്റെ ശവസംസ്കാരവേളയിൽ കേട്ട ഒരു വാചകം ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്: “ചുരുങ്ങിയ വർഷങ്ങൾ കൊണ്ട് അദ്ദേഹം വളരെയധികം ജീവിച്ചു. ഇരുപത്തി എട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു ‘വൃദ്ധനായി’ മരണം വരിച്ചു.” എത്രകാലം ജീവിച്ചു എന്നുള്ളതല്ല, എങ്ങനെ ജീവിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് പ്രസക്തം

ജിൽ ഉപരിപഠനത്തിനായി ചേർന്നു. പിതാവ് സ്കൗഗൽ ആ കോളജിന്റെ ചാൻസലറായിരുന്നു. നാലുവർഷത്തെ പഠനം കൊണ്ട് ബിരുദാനന്തരബിരുദം കൈവശമാക്കിയ സ്കൗഗൽ തന്റെ കലാലയവിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് സഹപാഠികളുടെ ഇടയിൽ ആത്മീയ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് സമയം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാലയിൽ വെസ്ലി സഹോദരന്മാർ തുടങ്ങിയ ഹോളിനസ്സ് ക്ലബ്ബ് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. കിങ്സ് കോളജിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ ഹെൻറി സ്കൗഗൽ തുടങ്ങിയ ‘ധ്യാനസംഘം’ ഹോളിനസ്സ് ക്ലബ്ബിന്റെ മുന്നോടിയായിരുന്നു. ബിരുദാനന്തരബിരുദം നേടി ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽ ഈ യുവാവ് തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരു പ്രൊഫസറായി. മൂന്നു വർഷം അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ തുടർന്നു. 1673 ൽ 24 വയസ്സ് പ്രായമായപ്പോൾ അബെർഡീൻ ഷെയറിൽ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ഇടയശുശ്രൂഷ ഈ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ചുമലിൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ വൈകാതെ സഭയുടെ സിനഡ്, സ്കൗഗലിനെ

കിംഗ്സ് കോളജിൽ വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രൊഫസറായി തെരഞ്ഞെടുത്തതിനാൽ ഇടയശുശ്രൂഷ, ഒരു വർഷത്തിലധികം നീണ്ടില്ല. തന്റെ ഹ്രസ്വമായ ജീവിതത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ മൂന്നുവർഷങ്ങൾ പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തിയും സാഹിത്യരചനയിലേർപ്പെട്ടും അബെർഡീനിൽ തന്നെ കഴിയുകയായിരുന്നു സ്കൗഗൽ. ഹ്രസ്വമായ സമയത്തിനുള്ളിൽ അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ അദ്ധ്യാനിച്ച ഈ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ആരോഗ്യത്തെ ക്ഷയരോഗം കാരുന്നു തിന്നുകയായിരുന്നു. 1678 ജൂൺമാസം 13-ാം തീയതി ക്ഷയരോഗം ഹെൻറി സ്കൗഗലിന്റെ ഐഹിക ജീവിതത്തിന് വിരാമം കുറിച്ചു. കിംഗ്സ് കോളജിന്റെ ചാപ്പലിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തായിട്ടാണ് ഭൗതികശരീരം സംസ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കറുത്ത മാർബിൾ ഫലകത്തിൽ ഹെൻറി സ്കൗഗലിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ലത്തീൻ ഭാഷയിൽ ചില വാക്കുകൾ കുറിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്കൗഗലിന്റെ ഒരു ഛായാചിത്രം കോളജ് ഹാളിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. കിംഗ്സ് കോളജിൽ ദൈവശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കാൻ വരുന്ന തന്റെ പിൻഗാമികളുടെ ശമ്പളം വർദ്ധിപ്പിക്കാനായി ഗണ്യമായ ഒരു തുക സ്കൗഗൽ സംഭാവന ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

എന്നാൽ സ്കൗഗലിന്റെ ഓർമ്മയും സ്വാധീനവും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നത് തന്റെ രചനകളിലൂടെയാണ്. ‘മനുഷ്യന്റെ ആത്മാവിലെ ദൈവത്തിന്റെ ജീവൻ’ എന്ന ഗ്രന്ഥം മാത്രം മതി സ്കൗഗലിന്റെ ഓർമ്മ അനശ്വരമാക്കാൻ. വെസ്ലിസഹോദരന്മാർ മുഖാന്തരം ഉണ്ടായ ആത്മീയഉണർവിന് തിരികൊളുത്തിയത് സ്കൗഗലിന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥമാണെന്ന് പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ജോൺ വെസ്ലിയുടെ മാതാവ്

സുസന്നാ വെസ്ലി ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ “ഏറ്റവും ഉത്തമമായ ഒരു മഹദ്ഗ്രന്ഥം” എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. അമേരിക്കയിൽ വലിയ ആത്മീകവോത്സാഹത്തിന് കാരണമായ സുവിശേഷകൻ ജോർജ് വെറ്റ്ഫീൽഡിന്റെ വാക്കുകൾ ഇപ്രകാരമാണ്: “എന്റെ മറക്കാനാവാത്ത സ്നേഹിതൻ വഴി ദൈവം എന്റെ പക്കലെത്തിച്ച ആ ഉൽകൃഷ്ടമായ ആത്മീയ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെയാണ് യഥാർത്ഥ ആത്മീയത എന്താണെന്ന് ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചത്” ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്ന സ്നേഹിതൻ ചാൾസ് വെസ്ലിയായിരുന്നു. ചാൾസിന്റെ സഹോദരൻ ജോൺവെസ്ലി, സ്കൗഗലിന്റെ നിര്യാണത്തിനുശേഷം 1742-ൽ സ്കൗഗലിന്റെ ഈ മഹത്തായ രചന കുറേക്കൂടെ ചുരുക്കി മോടിപിടിപ്പിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

ഇരുപത്തിനായിരം വാക്കുകൾമാത്രമുള്ള ഒരു പ്രബന്ധമാണ് ‘മനുഷ്യാത്മാവിലെ ദൈവജീവൻ’-സ്കൗഗൽ ഒരു

സ്നേഹിതന് ആത്മീയ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകാനായി എഴുതിയ ഒരു കത്തായിരുന്നു വാസ്തവത്തിൽ ഈ ലഘു ഗ്രന്ഥം. ബിഷപ്പ് ഗിൽബെർട്ട് ബെർണറ്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ട ഈ ‘കത്ത്’ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായത്. ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് ഒരു ആത്മീയ ധ്യാനഗ്രന്ഥം എന്നനിലയിൽ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധമായി. സ്കൗഗലിന്റെ ആത്മീയസന്ദേശത്തിന്റെ കാമ്പ് താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥഭാഗത്തു നിന്ന് ആർക്കും വ്യക്തമാകും.

ഹെൻറി സ്കൗഗലിന്റെ ശവസംസ്കാരവേളയിൽ കേട്ട ഒരു വാചകം ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്: “ചുരുങ്ങിയ വർഷങ്ങൾ കൊണ്ട് അദ്ദേഹം വളരെയധികം ജീവിച്ചു. ഇരുപത്തിയെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു ‘വൃദ്ധനായി’ മരണം വരിച്ചു.” എത്രകാലം ജീവിച്ചു എന്നുള്ളതല്ല, എങ്ങനെ ജീവിച്ചു എന്നുള്ളതാണ് പ്രസക്തം എന്ന കാര്യം എത്രയോ സത്യമാണ്! .

തുലാസിന്റെ തട്ടുകൾ

ഹെൻറി സ്കൗഗൽ

യഥാർത്ഥഭക്തി എന്നു പറയുന്നത് നാം ദൈവത്തോട് ഏകീഭവിക്കുന്നതാണ്. ദിവ്യസ്വഭാവത്തിന് കൂട്ടാളികളാകുന്ന ഈ പ്രക്രിയയിൽ ദൈവസ്വരൂപം നമ്മിലേക്ക് പകരപ്പെടും. അപ്പോൾ സ്തലനായ പൗലോസിന്റെ ഭാഷയിൽ ക്രിസ്തുനമ്മിൽ ഉരുവാകുകയാണ്. ദിവ്യജീവന്റെ വേർ വിശ്വാസമാണ്. ആ ചെടിയുടെ പ്രധാനശിഖരങ്ങൾ ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹം, മനുഷ്യരോടുള്ള സ്നേഹം, നിർമ്മലത, താഴ്മ

എന്നിവയാണ്. വിശ്വാസത്തിന് ദൈവികജീവിതത്തിലുള്ള സ്ഥാനം സ്വാഭാവികജീവിതത്തിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനമാണ്. ആത്മീയ കാര്യങ്ങളെ സ്പർശിക്കാനുള്ള ഇന്ദ്രിയമാകുന്ന ഈ വിശ്വാസം, എല്ലാ ദൈവിക സത്യങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിക്കുന്നതാണ്. നമ്മുടെ വീഴ്ച സംഭവിച്ച അവസ്ഥയിൽ ദൈവികകരുണയുടെ പ്രഖ്യാപനങ്ങളോടും, മദ്ധ്യസ്ഥനായ യേശുവിലൂടെ ദൈവത്തോട്

നിരപ്പുപ്രാപിക്കുന്നതിനോടും ഈ വിശ്വാസത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക ബന്ധമുണ്ട്.

ദൈവസ്നേഹം ദൈവികപൂർണ്ണതയുടെ ആനന്ദദായകമായ ഒരു അവബോധമാണ്. ഒരു മനുഷ്യാത്മാവിനെ പൂർണ്ണമായി ദൈവപ്രസാദത്തിനായി കീഴ്പ്പെടുത്തി യാഗമാക്കുവാൻ ഒരുക്കുന്ന ഒരു ദിവ്യശക്തിയാണത്. ദൈവികകൂട്ടായ്മയും ദൈവസാന്നിധ്യബോധവും അപ്പോൾ ഒരുവന്റെ പരമാനന്ദമായിത്തീരുകയും, ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കാനായി എന്തു ചെയ്യാനും എന്തുസഹിക്കാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ നമ്മുടെ ആത്മാക്കൾ ഈ വിശുദ്ധമായ അവസ്ഥയിലേക്ക്-ദിവ്യസ്വഭാവത്തിന് പങ്കാളികളാകുന്ന, ക്രിസ്തുളളിൽ ഉരുവാകുന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക്-നയിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ എല്ലാ പാപവഴികളെയും ഒഴിവാക്കാനും ഉപേക്ഷിക്കാനും ദുഃഖമായ തീരുമാനം എടുത്തേ മതിയാകൂ. മത്സരത്തിന്റെ ആയുധങ്ങൾ എല്ലാം അടിയാവയ്ക്കാതെ സ്വർഗ്ഗവുമായി ഒരു സമാധാന ഉടമ്പടി സാധ്യമല്ല. ബോധപൂർവ്വമായ ഓരോ പാപവും ആത്മാവിന് മാരകമായ മുറിവ് ഏൽപ്പിക്കുകയും, ദൈവത്തിൽ നിന്നും ദൈവികനന്മയിൽനിന്നും ഒരുവനെ അകറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ കരങ്ങളെ തിരുപ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽനിന്നു ശുദ്ധീകരിക്കാതെ, നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ദുഷ്ടതയിൽ നിന്നു കഴുകി വെടിപ്പാക്കുവാൻ ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല.

മുമ്പും പിമ്പും അടച്ച് ആത്മാവിന്റെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് തുളച്ചുചെല്ലുന്ന ഒരു പ്രകാശഗോളത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ നാം ആയിരിക്കുന്നതുപോലെയാണ് സകലവും കാണുന്ന ദൈവ

ത്തിന്റെ മുമ്പാകെ നാം ആയിരിക്കുന്നത് എന്ന് മറന്നുപോകരുത്. പാപകരമായ കാര്യങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാനും അവയിൽ നിന്നും അകന്നിരിക്കാനും നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടകാര്യം ദൈവസാന്നിധ്യബോധമാണ്.

സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട എല്ലാറ്റിനോടുമുള്ള സ്നേഹത്തിൽ നിന്നും നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ തിരിക്കുന്ന കാര്യത്തിലാണ് അടുത്തതായി നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. ലൗകികമായ സന്തോഷങ്ങളുടെ പൊള്ളത്തരവും ശൂന്യതയും ആഴമായി നമ്മുടെ മനസ്സിനെ സ്വാധീനിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ജഡികമായ ആനന്ദങ്ങളിൽനിന്നും ഹൃദയം അകന്നിരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇത് സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു ചിന്തയാണ്. ധാരാളം പേർ ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രസ്താവനകൾ നടത്താറുണ്ട്. എന്നാൽ തങ്ങൾ പറയുന്നതും വിശ്വസിക്കുന്നതും എന്താണെന്ന് ഗ്രഹിക്കുന്നവർ എത്രവിരളമാണ്! ലൗകിക സന്തോഷങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ധാരണകൾ നമ്മുടെ തലച്ചോറിൽ ഒഴുകി നടക്കുകയും നാവിലൂടെ മിക്കപ്പോഴും വെളിയിൽ വരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ആഴമായ ബോധ്യങ്ങളില്ല. നാം വിശ്വസിക്കുന്നു എന്ന് ധരിച്ചിരിക്കുന്ന സത്യം നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ നാം അനുഭവിക്കുന്നില്ല എന്നതല്ലേ പരമാർത്ഥം?

സന്തോഷം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതെന്ന് ചിന്തിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിനെ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നിനെ കടന്നുപിടിക്കാൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന, അഭൗമമായ ഒരഗ്നിപോലെയുള്ള അദൃശ്യമായ ഒരു ദാഹം എല്ലാ മനുഷ്യന്റെയും ഉള്ളിലുണ്ട്. ദൈവസ്നേഹവും ലോകസ്നേഹവും ഒരു തുലാ

സിന്റെ രണ്ടു തട്ടുകൾ പോലെയാണ്! ഒരു തട്ട് താഴുമ്പോൾ മറ്റേത് മുകളിലേക്ക് പോകും എന്ന് ഉറപ്പാണ്. സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നും ലഭ്യമാകുന്ന സന്തോഷത്തിന്റെ പൊള്ളത്തരം നമുക്ക് നല്ല വണ്ണം ബോധ്യമാകേണ്ടതുണ്ട്. എന്നെപ്പോലെയുള്ള അല്പപ്രാണികളുടെ ബഹുമാനവും സ്നേഹവും വിവേകമുള്ള അനശ്വരമായ ഒരാത്മാവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തമോ?

നമ്മുടെ ദുഷിച്ച അവസ്ഥയ്ക്ക് കടിഞ്ഞാൺ ഇട്ട് സ്വാഭാവികാഭിരുചികൾ ഒരു പരിധിവരെ വരുതിയിൽ നിർത്തി; ആത്മീയജീവിതത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ഉണർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിലേക്ക് നാം ശ്രദ്ധതിരിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ കൂടെക്കൂടെ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് ഉയർത്താം. മറ്റെല്ലാറ്റിനേക്കാളും അധികമായി നാം അവിടുത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി പറയാൻ ഇപ്പോൾ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ വിധം സ്നേഹിക്കുന്നത് നമ്മുടെ കർത്തവ്യമാണെന്ന് ഹൃദയപൂർവ്വം ഏറ്റുപറയുകയും അങ്ങനെ സ്നേഹിക്കാൻ തുട

ങ്ങുകയും ചെയ്യാം.

അവിടുന്ന് നമ്മെ സമൃദ്ധവും ക്രമീകൃതവുമായ ഒരു ലോകത്തിൽ ആക്കിവയ്ക്കുകയും ധാരാളമായി നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റിത്തരികയും ചെയ്യുന്നു. മത്സരികളായ മനുഷ്യരോട് ദൈവം ദീർഘകാലം സംവദിക്കുകയും എണ്ണമില്ലാത്ത നന്മകൾ അവരുടെ മേൽ കോരിച്ചൊരിയുകയും ചെയ്തു. മറ്റെല്ലാ ദാനങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടാതെ വന്നപ്പോൾ അവിടുത്തെ ദിവ്യസ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ അവിടുന്ന് തന്നെത്തന്നെ ദാനമായി നൽകുകയും ചെയ്തു. സുവിശേഷങ്ങളിലെ നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ കഥയാണ് പറയുന്നത്. യേശു സഹിച്ച വേദനകളും അവിടുത്തെ എല്ലാ യാതനകളും ഒരേ ഒരു കാര്യത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ ഫലവും അനിഷേധ്യമായ തെളിവും ആയിരുന്നു. ആ കാര്യം എന്തായിരുന്നു? മനുഷ്യന്റെ വീണ്ടെടുപ്പിനായി അവിടുത്തെ പുത്രന്റെ രക്തം നൽകുന്നത് അമിതവിലയായി ദൈവം ഒരിക്കലും കരുതിയില്ല എന്നതുതന്നെ!!

ജീവിതം ആസ്വദിക്കുമ്പോൾ

പ്രസിദ്ധമായ നാഷണൽജിയോഗ്രാഫി മാസിക മെക്സിക്കോയിലെ ആസ്ടെക് വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിൽ നിലവിലിരുന്ന നരബലിയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തു: 'ഈ വർഗ്ഗക്കാർ നരബലിക്കായി തങ്ങളുടെ അടിമകളെയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിന് മുൻപുള്ള കുറേ ദിവസങ്ങൾ ഈ അടിമകൾക്ക് സർവ്വസ്വാതന്ത്ര്യവും കൊടുക്കും. തിന്നുകൂടിച്ച് മദിച്ചു ഇഷ്ടംപോലെ ഈ ദിവസങ്ങൾ ചെലവിടുവാൻ അവരെ അനുവദിക്കും. എന്നാൽ ഈ സുഖജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ എന്താണ് തങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നതെന്ന് ഈ പാവം അടിമകൾ അറിയാറില്ല.'

പിശാചിന്റെ അടിമകളായി അവൻ നൽകുന്ന സന്തോഷം മട്ടുവരെ ആസ്വദിക്കുന്ന ധാരാളം പേർ ഇന്നും ഉണ്ട്. പക്ഷേ തങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളെ ഒടുവിൽ നരകത്തിൽ എത്തിക്കാനുള്ള സാത്താന്റെ തന്ത്രമാണിതെന്ന് അവർ അറിയുന്നില്ല. (ലൂക്കോസ് 12:15)

എന്റെ ഹൃദയം ക്രിസ്തുവിന്റെ വീട്

ഒരു വൈകുന്നേരം ഞാൻ യേശു ക്രിസ്തുവിനെ എന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. ഹൊ! എന്തൊരു പ്രവേശനമായിരുന്നു അവിടുത്തെത്! വർണ്ണശബളമായ, വികാരഭരിതമായ ഒന്നായിരുന്നില്ല അത്. പക്ഷേ തികച്ചും യഥാർത്ഥം. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പരമ പ്രധാനമായ എന്തോ ഒന്ന് സംഭവിച്ചു. അവിടുന്ന് എന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ഇരുട്ടിലേക്ക് വന്ന് അവിടെ പ്രകാശം നൽകി. ഹൃദയത്തിന്റെ അടുപ്പിൽ തീയിട്ട് അവിടുന്ന് തണുപ്പിനെ പുറത്താക്കി. നിശ്ശബ്ദതനിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നിടത്ത് അവിടുന്ന് സംഗീതമാരംഭിച്ചു. ശൂന്യമായിരുന്നിടം അവിടുന്ന് സ്നേഹനിറഞ്ഞ അത്ഭുതകരമായ കൂട്ടായ്മകൊണ്ട് നിറച്ചു.

ക്രിസ്തുവിന് വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്തത് കൊണ്ട് ഞാനൊരിക്കലും പശ്ചാത്തപിച്ചിട്ടില്ല, ഇനിയൊരിക്കലും പശ്ചാത്തപിക്കുകയുമില്ല.

ഈ പുതിയബന്ധത്തിന്റെ സന്തോഷത്തിൽ ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനോട് പറഞ്ഞു: “കർത്താവേ, എനിക്ക് എന്റെ ഈ ഹൃദയം അങ്ങയുടേതാകണമെന്നുണ്ട്. അവിടുന്ന് ഇവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കി സ്വസ്ഥനായിരുന്നാലും. എനിക്കുള്ളതെല്ലാം അവിടുത്തെതാണ്. ഞാൻ ഇവിടമെല്ലാം ചുറ്റിനടന്നു കാണിക്കാം”.

പാതമുറി.
എന്റെ വീട്ടിലെ ആദ്യത്തെ മുറി, വളരെ കട്ടിയുള്ള ഭിത്തികളുള്ള ഒരു

ചെറിയ മുറിയാണിത്. പക്ഷേ, വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട മുറിയാണിത്. ഒരർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ വീടിന്റെ നിയന്ത്രണമുറിയാണിത്. അവിടുന്ന് എന്റെ കൂടെ അകത്ത് വന്ന് പുസ്തകത്തട്ടുകളിലിരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളും മേശപ്പുറത്ത് കിടക്കുന്ന മാസികകളും ഭിത്തിയിൽ ഒട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന പടങ്ങളുമെല്ലാം നോക്കി. അവിടുത്തെ നോട്ടം ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ എനിക്ക് ഒരു സ്വസ്ഥത തോന്നി. ഇതേപ്പറ്റി എനിക്കിതിനു മുൻപ് വലിയ ബോധ്യമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ വിചിത്രമെന്ന് പറയട്ടെ, അവിടുന്ന് ഇതെല്ലാം നോക്കിക്കാണുമ്പോൾ ഞാൻ ലജ്ജിതനായിപ്പോയി. അവിടുത്തെ പരിശുദ്ധകണ്ണുകളിൽപ്പെടാൻ പോലും പാടില്ലാത്ത ചില പുസ്തകങ്ങൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. മേശപ്പുറത്ത് കിടക്കുന്ന ചില മാസികകൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വായിക്കേണ്ടതല്ല. ഭിത്തിയിലെ ചില പടങ്ങളും-മനസ്സിലെ ചില ഭാവനകളും ചിന്തകളും-ലജ്ജാവഹമായിരുന്നു.

ലജ്ജകൊണ്ട് ചുവന്ന മുഖവുമായി ഞാൻ അവകലേക്ക് തിരിഞ്ഞിട്ടു പറഞ്ഞു. “കർത്താവേ, ഈ മുറി വൃത്തിയാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഇത് എന്തായിരിക്കണമോ അതാക്കിത്തീർക്കുവാനായി എന്നെ സഹായിക്കുമോ?”

“തീർച്ചയായും! നിന്നെ സഹായിക്കുവാൻ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ. ആദ്യമായി നീ വായിക്കുന്നതെല്ലാം

എടുത്തു നോക്കുക. അതിൽ നിനക്ക് സഹായകമല്ലാത്തതും, വിശുദ്ധമല്ലാത്തതും നല്ലതല്ലാത്തതും വെളിയിലേക്കെറിയുക. ശൂന്യമായിരിക്കുന്ന തട്ടുകളിൽ ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങൾ വയ്ക്കുക. വചനങ്ങൾകൊണ്ട് വായനാശാല നിറയ്ക്കുകയും അത് രാവുപകലും ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഭിത്തിയിലെ പടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ ഭാവനാചിത്രങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ നിനക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെന്നെനിക്കറിയാം. പക്ഷേ, നിന്നെ സഹായിക്കാൻ ഒരു വഴിയുണ്ട്,” അവൻ തന്റെ വലിയൊരു ഛായാചിത്രം തന്നെ എനിട്ട് മനസ്സിന്റെ ഭിത്തിയുടെ നടുവിൽ തൂക്കിയിടാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അങ്ങനെ തന്നെ ചെയ്തു. അങ്ങനെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം എന്റെ ചിന്ത ക്രിസ്തുവിൽ ഏകാഗ്രമായിരുന്നപ്പോൾ, അവിടുത്തെ വിശുദ്ധിയുടെയും ശക്തിയുടെയും മുൻപിൽ എന്റെ മലിനമായ ചിന്തകളെല്ലാം പിൻവാങ്ങി. അങ്ങനെ എന്റെ ചിന്തകളെ തന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാക്കാൻ അവിടുന്ന് എന്നെ സഹായിച്ചു.

ഊണുമുറി
പാതമുറിയിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ ഊണുമുറിയിലേക്ക് പോയി. രുചികളുടേയും ആഗ്രഹങ്ങളുടേയും മുറി. എന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ ഇവിടെ ധാരാളം സമയം ചെലവഴിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ പറഞ്ഞു “ഇതൊരു പ്രിയപ്പെട്ട മുറിയാണ്. ഞങ്ങൾ വിളമ്പിത്തരുന്നത് അവിടുത്തെക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടാമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.” അവിടുന്ന് എന്നോടുകൂടെ ഇരുന്നു. എനിട്ട് ഭോജനവിരപ്പികയിൽ വിരുന്നിനായി എന്തുണ്ട് എന്നെന്നോട് ചോദിച്ചു. “എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഭക്ഷണസാധന

ങ്ങൾ -പണം, വിദ്യാഭ്യാസബിരുദങ്ങൾ, ഓഹരിപത്രങ്ങൾ. കൂടെ പ്രശസ്തിയുടെയും സൗഭാഗ്യത്തിന്റെയും കഥകൾ പറയുന്ന പത്രലേഖനങ്ങൾ കൂട്ടുകറിയായും ഉണ്ട്.

മുമ്പിൽ ഭക്ഷണം വച്ചപ്പോൾ അവിടുന്ന് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ, ഒന്നും കഴിച്ചില്ലെന്ന് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

ഞാൻ ചോദിച്ചു: “കർത്താവേ, നിനക്കീ ആഹാരം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലേ?” എന്താണ് പ്രശ്നം?”

അതിന് അവിടുന്ന്: “നിനക്കറിയാത്ത ആഹാരം എനിക്കുണ്ട്. നിന്നെ യഥാർത്ഥത്തിൽ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന ആഹാരമാണു നിനക്ക് വേണ്ടതെങ്കിൽ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുക. നിന്റെ സ്വന്തം സന്തോഷങ്ങളും, ആഗ്രഹങ്ങളും, സംതൃപ്തികളും അന്വേഷിക്കുന്നത് നിർത്തുക. പിതാവിനെ പ്രസാദിപ്പിക്കുക. ആ ആഹാരം നിന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തും.”

ആ ഊണുമേശപ്പുറത്തുവെച്ച് പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നതിലുള്ള സന്തോഷം അവൻ എനിക്ക് രുചിക്കാൻ തന്നു. ഹാ എന്തൊരു രുചി! ഇതുപോലൊരാഹാരം ഈ ലോകത്തിൽ വേറെയില്ല.

ഇരിപ്പുമുറി
ഊണുമുറിയിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ ഇരിപ്പുമുറിയിലേക്ക് നടന്നു. ഈ മുറി സ്വകാര്യമുള്ളതും സുഖകരവുമാണ്. എനിക്കിഷ്ടമാണ്. ഇവിടെ തീകായായി ഒരുടുപ്പുണ്ട്. കസേരകൾ, ഒരു സോഫാ, വളരെ ശാന്തമായ അന്തരീക്ഷം. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു “ഇത് തീർച്ചയായും ആനന്ദകരമായ ഒരു മുറിയാണ്. നമുക്കിവിടെ എപ്പോഴും വരാം. ഇത് ഒറ്റപ്പെട്ടതും നിശ്ശബ്ദവുമാണ്. നമുക്കിവിടെ ഒന്നിച്ച് കൂട്ടായ്മയിലായിരിക്കാം.”

ഒരു തുടക്കക്കാരനായ ക്രിസ്ത്യാനിയെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ ഒരുപാട് സന്തോഷിച്ചു. ക്രിസ്തുവുമായി വളരെ അടുത്ത് ഇടപഴകുന്ന കുറച്ച് സമയത്തിനപ്പുറത്ത് എനിക്കൊന്നും ചിന്തിക്കാനില്ലായിരുന്നു.

“ഞാൻ എല്ലാ ദിവസവും അതികാലത്ത് ഇവിടെ കാണും. എന്നെ ഇവിടെ കണ്ടുമുട്ടുക. അങ്ങനെ നമ്മൾ ഒരുമിച്ച് ദിവസം ആരംഭിക്കും” എന്ന് എനിക്ക് അവിടുന്ന് വാഗ്ദാനം നൽകി.

അങ്ങനെ രാവിലെ തോറും ഞാൻ മുകളിൽ നിന്നിറങ്ങി ഇരുപ്പുമുറിയിലേക്ക് വരും. അവൻ ബൈബിളിലെ ഒരു പുസ്തകം തട്ടിൽ നിന്നെടുക്കും. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് തുറക്കുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യും. ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ രക്ഷാസത്യങ്ങളെ അവൻ എനിക്കായി തുറന്നുതരും. അവനെ നോക്കുമ്പോൾ സ്നേഹവും കൃപയും പങ്കുവെച്ചപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം പാടി. എത്ര മനോഹരമായ സമയം!

ചില നാളുകൾ ഇങ്ങനെ കടന്നുപോയി. എന്നാൽ ക്രമേണ പല ജോലിത്തിരക്കുകൾ മൂലം രാവിലെ എനിക്ക് സമയം കിട്ടാൻ പ്രയാസമായിത്തുടങ്ങി. എന്നാലും യേശു അവിടെ രാവിലെ കാത്തിരിക്കുന്നല്ലോ എന്ന ചിന്തയിൽ അല്പം താമസിച്ചാണെങ്കിലും ഞാൻ ഇരിപ്പുമുറിയിലേക്ക് കൂട്ടായ്മയ്ക്കായിപ്പോകുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ക്രമേണ അത് ഒരു ചടങ്ങു പോലെയായി. ഒരു ദിവസം വലിയ തിരക്കുമൂലം ഞാൻ രാവിലെ യേശുവിന്റെ അടുത്തേക്കു പോകുന്ന കാര്യം മറന്നു. പിന്നീട് ചില ദിവസങ്ങളോളം തിരക്കുമൂലം ഞാൻ ആ പതിവു മറന്നുപോയി.

പെട്ടെന്ന് ഒരു ദിവസം ഞാൻ ഞെട്ടി

ലോടെ യേശുവിനെപ്പറ്റി ഓർത്തു “അവിടുന്ന് എന്റെ അതിഥിയാണ്. ഞാൻ ക്ഷണിച്ചിട്ടാണ് അവിടുത്തെന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വന്നത്. അവിടുന്ന് എന്റെ രക്ഷകനും സ്നേഹിതനുമാണ്. എന്നിട്ടും ഞാൻ തന്നെ അവഗണിക്കുന്നു.”

മടിച്ചു മടിച്ച് ഞാൻ അവിടെ നിന്നു തിരിഞ്ഞ് അകത്തേക്ക് ചെന്നു. തല താഴ്ത്തി ഞാൻ യേശുവിനോടു പറഞ്ഞു “കർത്താവേ, എന്നോട് ക്ഷമിക്കണമേ, അവിടുന്ന് ഇവിടെ എല്ലാ രാവിലെയും ഉണ്ടായിരുന്നോ?”

“അതേ, ഞാൻ ഇവിടെ എല്ലാ രാവിലെയും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് നിന്നോട് പറഞ്ഞതല്ലേ? ഓർക്കുക: ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഞാൻ നിന്നെ ഒരുപാട് വില കൊടുത്താണ് വീണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഞാൻ നിന്റെ കൂട്ടായ്മയെ വിലമതിക്കുന്നു. നിനക്കായിട്ട് ധ്യാനസമയം ചിലവഴിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്നെ ഓർത്തെങ്കിലും അതുചെയ്യുക.”

ക്രിസ്തു എന്റെ കൂട്ടുകെട്ട് ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്, ഞാൻ തന്നോടു കൂടെ ആയിരിക്കുവാൻ അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എനിക്കായി കാത്തിരിക്കുന്നു എന്നീ വസ്തുതകൾ മനസ്സിലായപ്പോൾ മറ്റേതൊരു കാര്യത്തെക്കാളും കൂടുതൽ അതു എന്റെ ധ്യാനവേളയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി.

ക്രിസ്തുവിനെ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലെ ഇരിപ്പുമുറിയിൽ മാത്രം നിങ്ങൾ ഒതുക്കരുത്. ബൈബിൾ വായിക്കുമ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും മെല്ലാം അവനോടുകൂടെ ആയിരിപ്പാൻ സമയം കണ്ടെത്തുക.

പണിശാല

അവൻ എന്നോടു ചോദിച്ചു “നിന്റെ വീട്ടിൽ ഒരു പണിശാലയുണ്ടോ?”

വീടിനു പുറത്ത് ഗാരേജിനടുത്ത് പണി ചെയ്യാനായി ഒരു ബെഞ്ചും കുറച്ച് ഉപകരണങ്ങളുമുണ്ട്. പക്ഷേ, അത് അധികമൊന്നും ഉപയോഗിക്കാറില്ല. ഇടയ്ക്കൊക്കെ ചില ചെറിയ യന്ത്രോപകരണങ്ങളുമായി ഞാൻ സമയം ചെലവിടാറുണ്ട്. പക്ഷേ, കാണത്തക്കതായ ഒന്നും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഞാൻ യേശുവിനെ അങ്ങോട്ട് നയിച്ചു. അവിടുന്ന് പണിചെയ്യാനുപയോഗിക്കുന്ന ബെഞ്ച് നോക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു “ഇത് വളരെ ഭംഗിയായി ഒരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നീ നിന്റെ ജീവിതം കൊണ്ട് ദൈവരാജ്യത്തിനായി എന്തുത്പാദിപ്പിക്കുന്നു?” ഞാൻ പകുതിയാക്കി എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞ ഒന്നോരണ്ടോ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ അവിടുന്ന് എടുത്തു നന്നാക്കുന്നതു ഞാൻ ശ്രദ്ധയോടെ വീക്ഷിച്ചു. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു “പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് മുഖ്യശില്പി. അവിടുന്ന് നിന്റെ കൈകളേയും ഹൃദയത്തേയും നിയന്ത്രിച്ചാൽ അവിടുന്ന് നിന്നിലൂടെ പ്രവർത്തിക്കും” എന്നിട്ട് അവിടുന്ന് എഴുന്നേറ്റ് എന്റെ പിന്നിൽ വന്ന് എന്റെ കൈകളുടെ നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുത്തു. ആ വിദഗ്ദ്ധശില്പി എന്നിലൂടെ പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ എത്രത്തോളം ഏൽപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും തന്നെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തോ അത്രത്തോളം അവിടുന്ന് എന്നിലൂടെ പ്രവർത്തിച്ചു.

വിനോദമുറി

വിനോദത്തിനായും കൂട്ടായ്മക്കായും എനിക്ക് ഒരു മുറിയുണ്ടോ എന്നവിടുന്ന് ചോദിച്ചു. അതെന്നോട് ചോദിക്കരുതേ എന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. കാരണം, അവിടെ എനിക്കായിട്ട് തന്നെ മാറ്റിവെച്ചിരുന്ന ചില കാര്യ

ങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും ഒക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു വൈകുന്നേരം ഞാൻ എന്റെ ചില കൂട്ടുകാരുമൊത്ത് പുറത്തേക്ക് പോകുകയായിരുന്നു. അവിടുന്ന് ഒരു നോട്ടത്തിലൂടെ എന്നെ തടഞ്ഞു. എന്നിട്ട് ചോദിച്ചു: “പുറത്ത് പോകുകയാണോ?” “അതേ” “നല്ലത് എങ്കിൽ ഞാനും കൂടി നിന്റെ കൂടെ വരുന്നൂ” അല്പം വിലക്ഷണമായ രീതിയിൽ ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. “ഓ, യേശു കർത്താവേ, ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പോകുന്നിടത്ത് നിനക്ക് ആസ്വദിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. നാളെ രാത്രി സഭയിലെ ബൈബിൾ ക്ലാസ്സിന് നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് പോകാം. ഇന്ന് എനിക്ക് മറ്റൊരു അപ്പോയന്റ് മെന്റുണ്ട്”. “ഞാൻ നിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്നപ്പോൾ ഓർത്തു നമ്മൾ എല്ലാം ഒരുമിച്ചാണ് ചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്ന്. ഞാൻ നിന്റെ കൂടെ വരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു നീ അറിയണം” ഞാൻ അതുകേൾക്കാത്തമട്ടിൽ പുറത്തേക്കു വലിഞ്ഞു. ഒരു സമാധാനത്തിന് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് നാളെ രാത്രി എവിടെവേണമെങ്കിലും പോകാം”.

ആ വൈകുന്നേരം വളരെ ശോചനീയമായ ചില മണിക്കൂറുകളാണു ഞാൻ ചെലവഴിച്ചത്. ഞാൻ തീർത്തും ജീർണിച്ചു പോകുന്നതായി തോന്നി. യേശുവിന് ഞാൻ എന്തൊരു സുഹൃത്തായിരുന്നു! എന്നാൽ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്തന്നെ ബോധപൂർവ്വം ഞാൻ വിടുകയും അവിടുത്തേക്ക് ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുകയും അത്തരം സ്ഥലങ്ങളിൽ പോകുകയും ചെയ്തു!

(ശേഷം പേജ് 29 ൽ)

മനുഷ്യന്റെ തോൽവിയിലെ ദൈവികലക്ഷ്യം VI

തോൽവി-ദൈവികപദ്ധതിയിലെ അനിവാര്യമായ പാഠം

സാക്ഷ്യം

‘നീതീകരിക്കുക’ എന്ന വാക്കിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം എന്താണെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയട്ടെ. അത് വളരെ മനോഹരമായ, വിടുവിക്കുന്ന, ഒരു വാക്കാണ് (ലൂക്കോ 18:14).

ഇക്കാലത്തു കമ്പ്യൂട്ടറിൽ ക്രമീകരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെപേജുകൾ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇടതു വശത്തെ മാർജിൻ പോലെ തന്നെ വലതു വശത്തെ മാർജിനും ഭംഗിയായി ഒരേ നിറപ്പിൽ താഴേയറ്റം വരെ ആയിരിക്കും. കമ്പ്യൂട്ടർ ഭാഷയനുസരിച്ച് ഇതിന് നീതീകരണം എന്നതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കായ ‘Justification’ എന്ന പദമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഓരോ വരിയിലേയും അക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണം വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിലും കമ്പ്യൂട്ടറിൽ ‘Justification’ എന്ന കമാന്റു കൊടുക്കുമ്പോൾ അക്ഷരങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള അകലം കമ്പ്യൂട്ടർ തന്നെ ക്രമീകരിച്ച് വലതുവശത്തെ മാർജിനും ഇടതുവശത്തേതുപോലെ ഒരേ നിറപ്പിൽ ആയിത്തീരും. അതേ സമയം ‘Justification’ എന്ന നിർദ്ദേശം നൽകിയില്ലെങ്കിൽ വലതു വശത്തെ മാർജിന്റെ ഭാഗം, പണ്ടു നമ്മൾ കൈകൊണ്ടു ടൈപ്പു ചെയ്യുമ്പോൾ വന്നിരുന്നതുപോലെ ഏറിയും കുറഞ്ഞും വരും. എന്നാൽ ‘Justification’ എന്ന നിർദ്ദേശം കൊടുത്താൽ ഒരു നിമിഷംകൊണ്ട് വലതുവശത്തെ മാർജിനും ഇടതുവശത്തേതുപോലെ

ഒരേ നിറപ്പിൽ വരുന്നതു കാണാം.

നിങ്ങൾ ഇതുവരെ 30 വരികൾ എഴുതിയെന്നിരിക്കട്ടെ. എല്ലാ വരിയുടെയും വലത്തേ അറ്റം ഏറിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങൾ എഴുതിയ അത്രയും വരികൾ ‘സെലക്ട്’ ചെയ്തശേഷം കമ്പ്യൂട്ടറിനോട് ‘ജസ്റ്റിഫൈ’ ചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെടുക. അങ്ങനെയും നിങ്ങൾ ഒരൊറ്റ കട്ട അമർത്തുന്നതോടെ അത്രയും വരികൾ ‘ജസ്റ്റിഫൈ’ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.

ദൈവവും നമ്മെ നീതീകരിക്കുമ്പോൾ ഇതു തന്നെയാണു ചെയ്യുന്നത്. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ജീവിതം ഇതുവരെ ആകെകുഴപ്പമാക്കിയെന്നിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ഭൂതകാലജീവിതത്തിലെ ഓരോ ദിവസവും അവസാനിച്ചത് ക്രമം തെറ്റിയ നിലയിലാണെന്നും ഇരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ നിങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിലേക്കു വരുമ്പോൾ ദൈവം നിങ്ങളെ ഒരു നിമിഷം കൊണ്ടു നീതീകരിക്കും. നിങ്ങളുടെ ഭൂതകാലജീവിതത്തിലെ ഒരോ വരിയും അവിടുന്ന് പൂർണ്ണതയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കും. നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇതുവരെ ഒരിക്കൽ പോലും പാപം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നവണ്ണം അവിടുന്ന് നിങ്ങളെ നീതീകരിക്കും. ക്രമം തെറ്റിയ വരികളൊന്നും ഇല്ലാതെ ഒരു നേർരേഖ പോലെ അവിടുന്ന് ഇതുവരെയുള്ള ജീവിതത്തെ ആക്കിത്തീർക്കും.

ദൈവം നീതീകരിക്കുമ്പോൾ ഇതു തന്നെയാണു ചെയ്യുന്നത്. നിങ്ങളുടെ ഭൂതകാലജീവിതത്തിലെ ഒരോ ദിവസവും അവസാനിച്ചത് ക്രമം തെറ്റിയ നിലയിലാണെന്ന് ഇരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ നിങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിലേക്കു വരുമ്പോൾ അവിടുന്ന് നിങ്ങളെ നീതീകരിക്കും. ക്രമം തെറ്റിയ വരികളൊന്നും ഇല്ലാതെ ഒരു നേർരേഖ പോലെ അവിടുന്ന് ഇതുവരെയുള്ള ജീവിതത്തെ ആക്കിത്തീർക്കും.

അതുവളരെ അത്ഭുതകരമാണ്. അല്ലേ? കമ്പ്യൂട്ടർ ഒരു പേജിനെ സംബന്ധിച്ചു ചെയ്തത് ദൈവം നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചു ചെയ്യും.

ഇതു സംബന്ധിച്ചു കൂടുതലായി ഒരു കാര്യം കൂടി ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തട്ടെ. ഒരിക്കൽ നാം കമ്പ്യൂട്ടറിന് ‘Justify’ എന്ന നിർദ്ദേശം നൽകിയാൽ അതുവരെയുള്ള വരികൾ മുഴുവൻ ക്രമീകരിക്കുക മാത്രമല്ല, പിന്നീടു നാം അടിക്കുന്ന ഒരോ വരിയും കമ്പ്യൂട്ടർതന്നെ യാത്രികമായി ക്രമീകരിച്ച് വലതുവശത്തെ മാർജിൻ ഒരേനിരയിലാക്കും. നീതീകരണം നമ്മുടെ ഭൂതകാലത്തെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ല ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ചും പ്രസക്തമാണെന്നു സാരം.

ഇതു തീർച്ചയായും അത്ഭുതകരമായ സുവിശേഷം തന്നെ.

ദൈവം ഇപ്പോൾ നമ്മെ ക്രിസ്തുവിലാണു കാണുന്നത്. ഇനി നമുക്കു തന്നെ പുകഴുവാൻ ഒരു നീതിയുമില്ല. ക്രിസ്തു തന്നെയാണു നമ്മുടെ നീതീകരണം.

ദൈവം നീതീകരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പാപവും, ജീവിതത്തിൽ ഒരു തെറ്റും, ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവരെപ്പോലെയാണു പിന്നെ നമ്മെ കണക്കാക്കുന്നത്. തുടർന്നും നാം നിരന്തരം ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്താൽ നീതീകരിക്കപ്പെടുകയാണ്-കാരണം നാം വെളിച്ചത്തിൽ നടക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തം എല്ലാ പാപത്തിൽ (ബോധപൂർവമോ, അബോധപൂർവമോ ആയ) നിന്നും നമ്മെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു.

നമ്മളെല്ലാം ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരിക്കൽ പരാജയപ്പെട്ടവരാണ്. വിശ്വാസികളായതിനുശേഷവും നമ്മൾ പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് - പലതവണ. വിശ്വാസികളായതിനുശേഷവും ബോധപൂർവ്വം പാപം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സത്യസന്ധരായ എല്ലാവരും അത് വേഗം സമ്മതിക്കും. പക്ഷേ അത്ഭുതകരമായ സത്യം, നമ്മെ ഒരോരുത്തരെ സംബന്ധിച്ചും ഇനിയും പ്രതീക്ഷയുണ്ടെന്നതാണ്.

ദൈവവചനം വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കുപറ്റാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയതെറ്റ്, ഒരു കണക്ക് ചെയ്യുമ്പോഴെന്നപോലെ നാം അപ്പോഴും യുക്തിപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചു പോകാം എന്നതാണ്. ദൈവം ഒരു ഗണിതശാസ്ത്രത്തിന്റെ യുക്തി അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാത്തതിനാൽ നമുക്കു ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സ് ആ നിലയിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഭൂതകാലത്തിൽ ധാരാളം തെറ്റുകൾ വരുത്തിയശേഷവും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണഹിതം എങ്ങനെ നിറവേറും എന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അവിടെ നമ്മുടെ യുക്തികൊണ്ടുവരരുത്. ഗണിതശാസ്ത്രമനുസരിച്ച് ഒരു തെറ്റു വരുത്തിയാൽ പിന്നീട് ഒരിക്കലും അവസാനമുത്തരം ശരിയാവുകയില്ല. കണക്കു ചെയ്തു വരുന്ന വഴിയിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു തെറ്റു വന്നാൽ ഉത്തരം തീർച്ചയായും തെറ്റായിരിക്കും.

കണക്കിലെ ഈ യുക്തി അനുസരിച്ചു ചിന്തിച്ചാൽ ഭൂതകാലത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും-അതു രണ്ടു വയസ്സുള്ളപ്പോഴോ 52 വയസ്സുള്ളപ്പോഴോ-നിങ്ങൾ ദൈവഹിതത്തിൽ നിന്നു പാളി

പ്പോയാൽ നിങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ എത്ര അനുതപിച്ചാലും നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ദൈവത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണഹിതത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയുകയില്ല. കാരണം കണക്കു ചെയ്തുവരുമ്പോൾ എവിടെവെച്ചെങ്കിലും തെറ്റിയാൽ (അതു രണ്ടാമത്തെ സ്റ്റേപ്പിലോ 52 -ാമത്തെ സ്റ്റേപ്പിലോ ആണെങ്കിലും) പിന്നീട് അവസാന ഉത്തരം ഒരിക്കലും ശരിയാകുകയില്ലല്ലോ!!

പക്ഷേ ദൈവം പറയുന്നത് “എന്റെ വഴികൾ നിങ്ങളുടെ വഴികളല്ല” (യെശയ്യ 55:8,9).

ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലെ യുക്തിയനുസരിച്ചല്ല നമ്മുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവഹിതം നടപ്പാക്കുന്നതെന്ന് ഓർത്ത് ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയാം. അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു മനുഷ്യ ജീവിതം (എന്തിന് പൗലോസ് അപ്പോസ്തലനു പോലും) ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണഹിതം നിറവേറ്റാൻ കഴിയാതെ പോകുമായിരുന്നു. നമ്മളെല്ലാം ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരിക്കൽ പരാജയപ്പെട്ടവരാണ്. വിശ്വാസികളായതിനുശേഷവും നമ്മൾ പരാജയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്-പല തവണ. വിശ്വാസികളായതിനുശേഷവും ബോധപൂർവ്വം പാപം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സത്യസന്ധരായ എല്ലാവരും അത് വേഗം സമ്മതിക്കും. പക്ഷേ അത്ഭുതകരമായ സത്യം, നമ്മെ ഒരോരുത്തരെ സംബന്ധിച്ചും ഇനിയും പ്രതീക്ഷയുണ്ടെന്നതാണ്.

ഗണിതശാസ്ത്രം, ഒരു നേരിയ തെറ്റു വരുത്തുന്നവരെയും തെറ്റുകാരാക്കും. വളരെ ചെറിയതെറ്റിനുപോലും ഒരു ഔദാര്യവും കാണിക്കുന്നില്ല. 2+2 ഒരിക്കലും 3.99999999 ആയിരിക്കുന്നില്ല. അതു കൃത്യം 4 ആണ്. കൂടുതലുമില്ല കുറവുമില്ല.

എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതികൾ ഗണിതശാസ്ത്രം പോലെ യല്ല

എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതികൾ ഗണിതശാസ്ത്രം പോലെയല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അവിടുത്തെ പദ്ധതിയിൽ, നമ്മുടെ തോൽവികൾ അനിവാര്യമാണ്. കാരണം തോൽവിലൂടെ അല്ലാതെ നമ്മിലാരും നുറുങ്ങപ്പെടുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആത്മിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പാഠപദ്ധതിയിലെ അനിവാര്യമായ ഒരു ഭാഗമാണ് തോൽവികൾ.

പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അവിടുത്തെ പദ്ധതിയിൽ, നമ്മുടെ തോൽവികൾ അനിവാര്യമാണ്. കാരണം തോൽവിലൂടെ അല്ലാതെ നമ്മിലാരും നുറുങ്ങപ്പെടുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആത്മിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പാഠപദ്ധതിയിലെ അനിവാര്യമായ ഒരു ഭാഗമാണ് തോൽവികൾ.

യേശു മാത്രമാണ് തോൽക്കാതെ ജീവിച്ച ഒരേ ഒരാൾ. ബാക്കി എല്ലാവരും (നമ്മിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമരായവർ പോലും) തോൽവുകളിലൂടെ ദൈവത്താൽ തകർക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. പത്രോസും പൗലോസും പോലും ആവർത്തിച്ചുവന്ന തോൽവികൾ മൂലം നുറുക്കപ്പെട്ടവരാണ്.

അതുകൊണ്ട് സുവിശേഷസന്ദേശത്തിൽ ആഹ്വാനിക്കുക. ദൈവത്തിന്റെ ദയ നിങ്ങളെ അനുതാപത്തിലേക്കു നയിക്കട്ടെ. അതു നിങ്ങളെ ദൈവത്തിൽ പൂർണ്ണസ്വസ്ഥതയും സന്തോഷവുമുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കു വഴി നടത്തട്ടെ. ദൈവം നിങ്ങളെ (എന്നേക്കുമായി) അവിടുത്തെ പ്രിയ മകനായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു (എഫേസ്യർ 1:6). എന്ന അറിവിൽ നിന്നു ലഭ്യമാകുന്ന വലിയ സ്വസ്ഥതയാണത്.

ഓരോ ദിവസവും നമ്മൾ പല തെറ്റു

കളും വരുത്തുന്നു. നമ്മൾ കാൽതെറ്റി പാപത്തിൽ വീഴുന്നു-യാദൃച്ഛികമായോ, അബോധപൂർവ്വമായോ. ആ സമയത്തു നിരാശപ്പെടുകയും ക്ഷീണിക്കുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള വലിയ സമ്മർദ്ദം നമ്മുടെ മേൽ അനുഭവപ്പെടും. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ നമ്മൾ കൂടുതൽ പാപം ചെയ്യാൻ പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെടും. എന്നാൽ ദൈവം നമ്മുടെ സമ്മർദ്ദങ്ങളറിയിക്കുന്നു. അവിടുന്ന് കരുണയുള്ളവനാണ്. നമ്മുടെ കഴിവിന് അതീതമായി പരീക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ അവിടുന്ന് നമ്മെ അനുവദിക്കുകയില്ല. മറിച്ച് നമുക്ക് രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു വഴി അവിടുന്ന് ഒരുക്കും. നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും ജീവിതത്തിൽ അവിടുത്തേക്ക് എല്ലാം ക്രമീകരിക്കാൻ കഴിയും.

ക്രിസ്തീയജീവിതം മനുഷ്യയുക്തിക്കനുസരിച്ചല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അത് ദൈവത്തിന്റെ അത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ശക്തിക്കനുസരിച്ച്, സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ പൂർണ്ണജ്ഞാനത്തിനും സ്നേഹത്തിനും അനുസരിച്ചാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

ആർക്കും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ പൂർണ്ണ നിരയൊത്ത വശമുള്ള വരികളായി രചിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ദൈവമാണു നമ്മെ ഓരോരുത്തരേയും നീതീകരിക്കുന്നത്-നമ്മിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമരായവരെപ്പോലും. ഒരു മനുഷ്യനും ദൈവത്തിന്റെ മുൻപാകെ പ്രശംസിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.

അതുകൊണ്ട് പോരാട്ടങ്ങളിൽ വലഞ്ഞ് തോറ്റവരെപ്പറ്റി നാം കരുണയുള്ളവരായിരിക്കുക. കാരണം, നാം എല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടവരാണ്. നാം എല്ലാം ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ഏറെ കരുണ ഏറ്റുവാങ്ങിയിട്ടുള്ളവരാണ്.

(ശേഷം പേജ് 28 ൽ)

വ്യാജതാഴ്മയെ തിരിച്ചറിയുക

ആൻഡ്രൂ മൂറേ

തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളിൽ ദത്തശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്നതു മാത്രമാണ് താഴ്മയിൽ തുടരുവാനുള്ള ഒരേയൊരു മാർഗമെന്നു കരുതുന്നവരെക്കുറിച്ച് നാം നേരത്തെ ചിന്തിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇത് ഒരുതരം വ്യാജമായ താഴ്മയാണ്. പൗലോസ് തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ 'പാപികളിൽ ഒന്നാമൻ' എന്നു കരുതിയിരുന്നു. 'ക്രിസ്തുയേശു പാപികളെ രക്ഷിപ്പാൻ ലോകത്തിൽ വന്നു എന്നുള്ളതു വിശ്വാസ്യവും എല്ലാവരും അംഗീകരിപ്പാൻ യോഗ്യവുമായ വചനം തന്നെ. ആ പാപികളിൽ ഞാൻ ഒന്നാമൻ.' (1 തിമോ. 1:15) എന്നാൽ തന്റെ എഴുത്തുകളിൽ ഒരിടത്തും ബോധപൂർവമായ എന്തെങ്കിലും പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് പൗലോസ് ഒരു കുറ്റസമ്മതം നടത്തുന്നതു നമ്മൾ കാണുന്നില്ല. മറിച്ച് മനുഷ്യരുടെയും ദൈവത്തിന്റെയും മുമ്പാകെ കുറ്റമറ്റ ജീവിതം നയിക്കുന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളാണ് കാണുവാൻ കഴിയുക.

'വിശ്വസിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഞങ്ങൾ എത്ര പവിത്രമായും നീതിയായും അനിന്ദ്യമായും നടന്നു എന്നതിനു നിങ്ങളും ദൈവവും സാക്ഷി.... ഞങ്ങൾ ലോകത്തിൽ, വിശേഷാൽ നിങ്ങളോട്, ജഡജ്ഞാനത്തിൽ അല്ല, ദൈവകൃപയിലത്രേ, ദൈവം നൽകുന്ന വിശുദ്ധിയിലും നിർമ്മലതയിലും പെരുമാറിയിരി

ക്കുന്നു എന്നു ഞങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിയുടെ സാക്ഷ്യം തന്നെ ഞങ്ങളുടെ പ്രശംസ. (1 തെസ്സ. 2: 10;2 കൊരി. 1:12) ഇപ്രകാരം പൗലോസിനു മറ്റു വിശ്വാസികളോടു പറയുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.

സ്വയംനിന്ദയിലും സ്വന്തം തെറ്റുകളെ വിധിക്കുന്നതിലും മുഴുകുമ്പോൾ അതു നമ്മെ ഒരിക്കലും സ്വയത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കുകയില്ല. പാപത്തെ വിധിക്കുന്ന പ്രമാണമല്ല, അതിൽ നിന്നു നമ്മെ മോചിപ്പിക്കുന്ന കൃപയാണ് നമ്മെ താഴ്മയിലെത്തിക്കുന്നത്. ന്യായപ്രമാണം ഹൃദയത്തെ ഭയംകൊണ്ടു തകർത്തേക്കാം. പക്ഷേ കൃപയാണു നമ്മിൽ പ്രവർത്തിച്ച് മധുരതരമായ താഴ്മയെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറ്റുന്നത്. സ്വയത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനം ലഭിക്കുന്നത് പാപത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധരായിരിക്കുമ്പോഴല്ല മറിച്ച് ദൈവത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധരായിരിക്കുമ്പോഴാണ്.

താഴ്മ മരണത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമാണ്. കാരണം, മരണത്തിലാണല്ലോ താഴ്മ പൂർത്തിയാകുന്നത്. യേശു സ്വയം മരണത്തോളം താഴ്ത്തി അങ്ങനെ നമുക്കു നടക്കുവാൻ ജീവനുള്ള പുതുവഴി തുറന്നു. ദൈവമുമ്പാകെയുള്ള അവിടുത്തെ പൂർണ്ണമായ സമർപ്പണം മരണത്തിലൂടെയല്ലാതെ തെളിയിക്കുവാൻ യേശുവിനു കഴിയുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. നമുക്കും

ന്യായപ്രമാണം ഹൃദയത്തെ ഭയംകൊണ്ടു തകർത്തേക്കാം. പക്ഷേ കൃപയാണു നമ്മിൽ പ്രവർത്തിച്ച് മധുരതരമായ താഴ്മയെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറ്റുന്നത്. സ്വയത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനം ലഭിക്കുന്നത് പാപത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധരായിരിക്കുമ്പോഴല്ല മറിച്ച് ദൈവത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധരായിരിക്കുമ്പോഴാണ്.

അപ്രകാരംതന്നെയാണ്. ജഡശരീരത്തിൽ നിന്നു ദൈവമഹത്വത്തിലേക്ക് ഉയരുവാൻ മരണത്തിലൂടെ കടന്നുപോകാതെ യേശുവിനു മാർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമുക്കും അപ്രകാരം തന്നെ. ഇങ്ങനെ മാത്രമേ നമുക്കു ജഡത്തിൽനിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുവാനും ദിവ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ പങ്കാളിത്തത്തിലേക്കുള്ള പാത കണ്ടെത്തുവാനും കഴിയുകയുള്ളൂ.

ദൈവേഷ്ടത്തിനുവേണ്ടി സ്വന്ത ഇഷ്ടത്തെ ത്യജിച്ചതിന്റെ തെളിവ് മരണത്തിലൂടെയാണ് യേശു നൽകിയത്. സ്വയത്തിനും, ജഡത്തിനും താൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട പാപത്തിനും പൂർണ്ണമായി മരിച്ചതിന്റെ ഫലമായാണ് ഒരു മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ അവിടുത്തേക്ക് ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണജീവനിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത്. സ്വയത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ മരണത്തിലൂടെ മാത്രമേ നമുക്കും യേശുവിന്റെ താഴ്മയിൽ പങ്കാളിയാകുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. സ്വന്തമായി ബഹുമാനം തേടാതെ, പൂർണ്ണമായി സ്വയം ഒഴിച്ച് ദാസന്റെ വേഷം എടുക്കുന്നതാണ് സ്വയത്തിന്റെ മരണത്തിനുള്ള വ്യക്തമായ തെളിവ്.

ജഡത്തിൽ ഒരു ശുലം നൽകപ്പെട്ട

പ്പോൾ പൗലോസിന്റെ ആദ്യത്തെ ആഗ്രഹം അതു നീങ്ങിക്കിട്ടണം എന്നുള്ളതായിരുന്നു. എന്നാൽ അവസാനം അവൻ അതിൽ പുകഴുവാനും സന്തോഷം കണ്ടെത്തുവാനും ഇടയായി.

പൗലോസ് പറയുന്നു "വെളിപ്പാടുകളുടെ ആധിക്യത്താൽ ഞാൻ അതിയായി നിഗളിച്ചു പോകാതിരിപ്പാൻ എനിക്കു ജഡത്തിൽ ഒരു ശുലം തന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നിഗളിച്ചുപോകാതിരിക്കേണ്ടതിന് എന്നെ കുത്തുവാൻ സാത്താന്റെ ദുതനെത്തന്നെ. അത് എന്നെ വിട്ടു നീങ്ങേണ്ടതിന് ഞാൻ മൂന്നുവട്ടം കർത്താവിനോട് അപേക്ഷിച്ചു. അവൻ എന്നോട്: എന്റെ കൃപ നിനക്കു മതി. എന്റെ ശക്തി ബലഹീനതയിൽ തികഞ്ഞു വരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. ആകയാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശക്തി എന്റെമേൽ ആവസിക്കേണ്ടതിന് ഞാൻ അതിസന്തോഷത്തോടെ എന്റെ ബലഹീനതകളിൽ പ്രശംസിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ക്രിസ്തുവിനു വേണ്ടി ബലഹീനത, കൈയേറ്റം, ബുദ്ധിമുട്ട്, ഉപദ്രവം, ഞെരുക്കം എന്നിവ സഹിപ്പാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ബലഹീനനായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഞാൻ ശക്തനാകുന്നു." (2 കൊരി. 12: 7-10).

അപമാനത്തിന്റെ സ്ഥലമാണ് ശക്തിയുടെ ആവാസസ്ഥാനമെന്നു പൗലോസ് കണ്ടെത്തി.

താഴ്മയെ പിന്തുടരുന്ന എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും ഈ രണ്ട് അവസ്ഥകളിലൂടെ കടന്നുപോകും. തന്നെ എളിമപ്പെടുത്തുന്ന സാഹചര്യത്തിൽനിന്നുള്ള വിടുതലിനായി ആദ്യം അവൻ പ്രാർത്ഥിക്കും. കാരണം, എന്തു വില കൊടുത്തും താഴ്മ കൈവശമാക്കുവാൻ അവൻ ഇപ്പോൾ പഠിച്ചിട്ടില്ല. താഴ്മയുള്ളവനായിരിക്കുക എന്ന കല്പന അവൻ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അത് അനുസരിക്കുവാനാണ് ശ്രമം. പക്ഷേ ദയനീയമായ പരാജയമാണ് അനുഭവം. ആധാരംകൊണ്ട് അവൻ കൂടുതൽ താഴ്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എന്നാൽ തന്നെ എളിമപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യങ്ങളിൽനിന്നു മാറി നിൽക്കുവാൻ ഹൃദയംകൊണ്ട് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തനിക്കുള്ളതെല്ലാം വിറ്റ് അതു നേടുവാൻ തക്കവണ്ണം അവൻ യേശുവിന്റെ താഴ്മയെ സ്നേഹിപ്പാൻ ഇപ്പോഴും പഠിച്ചിട്ടില്ല. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ, പ്രാർത്ഥനയിൽ, ഇപ്പോഴും ബന്ധനത്തിന്റെയും ഭാരത്തിന്റെയും തോന്നലാണവൻ അനുഭവപ്പെടുന്നത്. സ്വയം താഴ്ത്തുന്നത് ഇപ്പോഴും അവന്റെ സന്തോഷവും ആനന്ദവുമായിത്തീരുകയോ ജീവന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഒരു പ്രതികരണമായി മാറുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.

കർത്താവായ യേശുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുതിയ വെളിപ്പാടാണ്

പൗലോസിനെ രണ്ടാമത്തെ അവസ്ഥയിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നത്. നമുക്കും അതു തന്നെയാണ് ആവശ്യം. അപ്പോൾ യേശു എല്ലാമാണെന്ന ചിന്തയാൽ, നമുക്കെതിരെ മറ്റുള്ളവർ ചെയ്തതും പറഞ്ഞതുമെല്ലാം മറന്നു പോകുകയും സ്വയത്തിൽനിന്നു മോചനം നേടുകയും ചെയ്യും.

ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടവും സൗഭാഗ്യവും താഴ്മയിലായിരിക്കുന്നതും അവിടുത്തെ മുമ്പാകെ ഒന്നുമല്ലാത്ത ഇരിക്കുന്നതുമാണെന്നു ദൈവം തന്നെ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കട്ടെ.

പാശ്ചാത്താപവും താഴ്മയുമുള്ള ആത്മാവുള്ളവരോടൊത്ത് ദൈവം ഉന്നതവും വിശുദ്ധവുമായ സ്ഥലത്തു വസിക്കുന്നു. നമുക്കും ദൈവത്തോടൊപ്പം അവിടെ വസിക്കാൻ ഇടയാക്കട്ടെ ആമേൻ.

മനുഷ്യന്റെ തോൽവിയിലെ ദൈവികലക്ഷ്യം

(പേജ് 25 ൽ നിന്ന് തുടർച്ച)

യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞാൻ അവസാനമായി നിങ്ങളോടു പറയട്ടെ: നിങ്ങൾ എവിടെയാണോ അവിടെ നിന്ന് ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ആരംഭിക്കുവാൻ കഴിയും. നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പൂർണ്ണദൈവഹിതം ഇനിയും കൈവരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയും.

നാളെ നിങ്ങൾ തോറ്റാൽ ഉടനെ അനുതാപത്തോടെ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കലേക്കു പോകുക. അവിടുന്ന് നിങ്ങളെ നീതീകരിക്കും.

നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഈ സുവിശേഷം പ്രായോഗികമല്ലെന്നു പറയരുതേ. നിങ്ങൾ അങ്ങനെ പറയാൻ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം നിങ്ങൾ വളരുന്നാൾ വ്യാജപദേഷ്ടാക്കന്മാർക്കും, നിയമാനുസാരികളായ

പ്രസംഗകർക്കും, പിശാചിനു തന്നെയും ചെയ്യിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് എന്നാണ്. അവരെ കേൾക്കാതിരിക്കുക. ഇനി മുതൽ ദൈവത്തേയും അവിടുത്തെ വചനത്തേയും ശ്രദ്ധിക്കുക. ദൈവവചനം പറയുന്നത് ഏറ്റുപറയുക.

പരീക്ഷയുടെസമയത്ത് നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം പരാജയപ്പെട്ടു പോകാതിരിക്കട്ടെ.

നമ്മുടെ കർത്താവും നമ്മെക്കുറിച്ചു ചെയ്യുന്നതുപോലെ നമുക്കും അന്യോന്യം ഓർത്തു പ്രാർത്ഥിക്കാം.

ആമേൻ

(അവസാനിച്ചു)

(ബ്രാംസ്റ്ററിൽ 2000 ഏപ്രിൽ 9 ന് നടത്തിയ പ്രസംഗത്തിന്റെ സംക്ഷേപം)

എന്റെ ഹൃദയം ക്രിസ്തുവിന്റെ വീട് (പേജ് 21 ൽ നിന്ന്)

ഞാൻ ആ വൈകുന്നേരം ദുഃഖഭാരത്തോടെ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ അവിടുത്തെ മുറിയിൽ വെട്ടുമുണ്ടായിരുന്നു. സംസാരിക്കാനായി ഞാൻ അങ്ങോട്ടു കയറിച്ചെന്നു. “കർത്താവേ, ഞാൻ എന്റെ പാപം പഠിച്ചു. നിന്നെ കൂടാതെ ഇപ്പോൾ എനിക്ക് നല്ല സമയം ഉണ്ടാവില്ലെന്നറിയണം. ഇപ്പോൾ തൊട്ട് നമ്മൾ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും ഒന്നിച്ച് ചെയ്യും.”

എന്നിട്ട് ഞങ്ങൾ താഴെ വിനോദമുറിയിലേക്ക് പോയി. അവിടുന്ന് അതിനെ മാറ്റിമറിച്ചു. അവിടുന്ന് അവിടെ പുതിയ കൂട്ടുകാരെയും, പുതിയ ഉല്ലാസങ്ങളും, പുതിയ സന്തോഷങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നു. അന്നുമുതൽ ചിരിയും സന്തോഷവും വീടു മുഴുവൻ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാമായിരുന്നു.

സ്റ്റോർമുറി

ഒരു ദിവസം അവിടുന്ന് എനിക്കായി വാതിൽക്കൽ കാത്തുനിൽക്കുന്നത് കണ്ടു. എന്നെ പിടിച്ചു നിർത്തുന്ന ഒരു നോട്ടം ആ കണ്ണുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അടുത്തു ചെന്നുളടന്നെ അവിടുന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞു. “ഈ വീട്ടിൽ ഒരു പ്രത്യേകതരം മണം ഉണ്ട്. എന്തെങ്കിലും ഇവിടെ ചത്തുകിടപ്പുണ്ടായിരിക്കും. അത് മുകളിലത്തെ നിലയിലാണ്. എനിക്ക് തോന്നുന്നു? അത് ആ സ്റ്റോർമുറിയിലാണെന്ന്” അവിടുന്ന് എന്തിനെപ്പറ്റിയാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് ഇത് പറഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ എനിക്കു മനസ്സിലായി. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞ മുറിയിൽ താഴിനും താക്കോലിനും പിന്നിൽ ആരും അറിയാൻ ഞാൻ താത്പര്യപ്പെടാതിരുന്ന ഒന്നുരണ്ട് വ്യക്തിപരമായ

കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. തീർച്ചയായും അത് ആരും അന്തിയരുതെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു!

ക്രിസ്തു അതു കാണുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. കാരണം, ചത്തതും ചീഞ്ഞതുമായ എന്റെ പഴയ ജീവിതത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളായിരുന്നു അവിടെ ശേഷിച്ചിരുന്നത്.

നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ മടിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ യേശുവിന്റെ കൂടെ പോയി. ഞങ്ങൾ പടികൾ കയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ദുർഗന്ധം ശക്തമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവിടുന്ന് സ്റ്റോർമുറിയുടെ വാതിലിന് നേരേ വിരൽചൂണ്ടി. എനിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു. യേശുവിന് എല്ലായിടത്തും പ്രവേശനാധികാരം ഞാൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്-വായനാമുറിയിലും, ഊണുമുറിയിലും, ഇരിപ്പുമുറിയിലും, പണിശാലയിലും, വിനോദമുറിയിലും എല്ലാം. എന്നിട്ടിപ്പോൾ ഒരു ചെറിയ മുറിയുടേയും നിയന്ത്രണം അവിടുന്ന് ചോദിക്കുന്നു!

ഞാൻ എന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു. “ഇതു വളരെക്കുടുതലാണ്. ഞാൻ യേശുവിന് ഇതിന്റെ താക്കോൽ കൊടുക്കുകയില്ല”

അവിടുന്ന് എന്റെ ചിന്തകൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്നോടു പറഞ്ഞു: “ശരി, ഞാൻ ഈ നാറ്റം സഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്ന് നിനക്ക് തോന്നുന്നെങ്കിൽ നിനക്ക് തെറ്റി. ഞാൻ പുറത്ത് പോർച്ചിലേക്ക് പോകും” അവിടുന്ന് പടികളിറങ്ങാൻ തുടങ്ങുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു.

ക്രിസ്തുവിനെ അറിയുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു

(ശേഷം പേജ് 36 ൽ)

ജീവദൈവങ്ങൾ

ജൂലൈ 2006

ജീവദൈവങ്ങൾ

ജൂലൈ 2006

ശബ്ദം

“ശബ്ദം നാൾ ശുദ്ധീകരിച്ച് ആചരിക്ക” (ആവ.5:12)

യഹോവയായ ദൈവം യിസ്രായേൽ മക്കൾക്ക് കൊടുത്ത കൽപനകളിൽ നാലാമത്തേത്. മനുഷ്യസൃഷ്ടി കഴിഞ്ഞ് വളരെ നാളുകൾക്ക് ശേഷമാണ് ഇങ്ങിനെയാരു കൽപന ദൈവം മനുഷ്യർക്ക് കൊടുക്കുന്നത്. എന്നാൽ മനുഷ്യസൃഷ്ടിയുടെ തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ ഇതൊരു അനുഭവമായി മനുഷ്യന് തീർന്നിരുന്നു. കൽപനയില്ലാതെത്തന്നെ. ദൈവം ആരു ദിവസം കൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ച് എല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചശേഷം ഏഴാം ദിവസം സ്വസ്ഥനായിരുന്നു. (ഉൽപത്തി 2:2).

ഈ ഏഴാം ദിവസം മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒന്നാം ദിവസമായിരുന്നു. അതായത് മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച് സ്വസ്ഥതയിലേയ്ക്കാണ് ദൈവം ആക്കിയത്-ഒരു ദിവസത്തേയ്ക്കല്ല, എല്ലായ്പ്പോഴും, എന്നാളത്തേയ്ക്കും.

മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ ജീവൻ (തേജസ്) നിറഞ്ഞവനായിരുന്നതിനാൽ അന്ന് പ്രത്യേകമായ ഒരു കൽപന ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അനുസരണക്കേട് കാണിച്ചപ്പോൾ ഈ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുകയും, പകരം കേവലം ഒരു ദിവസത്തെ ആചാരമായി അത് മാറുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും മനുഷ്യൻ ഈ ആചാരത്തിൽ നിന്നു മാറി അനുഭവത്തിലേയ്ക്ക് വരണമെന്ന് തന്നെ ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചു.

ലൗകികൻ ആചാരങ്ങളിലൂടെയും,

ആത്മീയൻ അനുഭവങ്ങളിലൂടെയും പോകുന്നു. ഉദാഹരണമായിപ്പറഞ്ഞാൽ യാതൊരു സ്വസ്ഥതയുമില്ലാതെ വ്യാകുലതയിലും ദുരിതങ്ങളിലും ആയിരിക്കുമ്പോഴും, വിശേഷ ദിവസം (ജന്മദിനം, വിവാഹവാർഷികം മുതലായവ) ആചരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ മനഃപൂർവ്വമായി ആ ദിവസം സന്തോഷം ആക്കിത്തീർക്കുകയാണല്ലോ! പിറ്റേ ദിവസം മുതൽ പഴയപടിതന്നെ തുടരുന്നു. അന്നേ ദിവസം മാത്രം സന്തോഷം ആചരിക്കുന്നു. അനുഭവിക്കുന്നില്ലതാനും. പരീശന്മാരും ഈ വിധം തന്നെയായിരുന്നു.

എന്നാൽ യേശു ശബ്ദം അനുഭവിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടുത്തേയ്ക്ക് അക്ഷരങ്ങൾക്ക് പിന്നാലേ (കൽപന, ന്യായപ്രമാണം) പോകേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. ആത്മാവായിരുന്നു അവിടുത്തെ നടത്തിയിരുന്നത്. എന്നാൽ പരീശന്മാർക്ക് വീണ്ടുംജനനത്താലുള്ള ഈ ആത്മാവ് ലഭിക്കാതിരുന്നതിനാൽ കർത്താവ് പറയുന്നത് (പ്രവർത്തിക്കുന്നതും) മനസ്സിലായിരുന്നില്ല (യോഹ.3-3). കർത്താവ് ശബ്ദത്തിൽ രോഗികളെ സൗഖ്യമാക്കിയപ്പോൾ ശബ്ദം എന്ന് സ്വസ്ഥതയനുഭവിക്കുന്നതാണ് എന്ന് അവർ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. ഇത് ഒരു പ്രത്യേക ദിവസത്തേയ്ക്കുള്ള ആചാരമായി മാത്രമേ അവർക്ക് കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

ഇന്നും ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നു പറയുന്നവർ പഴയനിയമത്തിന്റെ ഈ ആത്മാവിലാണ് എന്നതാണ് ദുഃഖസം

ത്വം. ഇന്നും ശബ്ദം അനുഭവിക്കാതെ ആചരിക്കുന്നവർ! എന്നാൽ എബ്രായർ 4:9 ൽ പറയുന്നു, “ആകയാൽ ദൈവത്തിന്റെ ജനത്തിന് ഒരു ശബ്ദത്തനുഭവം ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു”. എബ്രായർ4:10 ൽ തുടരുന്നു, “ദൈവം തന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്ന് എന്നപോലെ, അവന്റെ സ്വസ്ഥതയിൽ പ്രവേശിച്ചവൻ താനും, തന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്നും സ്വസ്ഥനായിത്തീർന്നു.”

ദൈവാത്മാവ് ഇല്ലാത്തവൻ സ്വസ്ഥതയ്ക്കായി സ്വയം പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

ആത്മാവ് നടത്തുന്നവനോ സ്വയം പ്രവൃത്തികളിൽ നിന്ന് സ്വസ്ഥനാകുകയും ദൈവപ്രവൃത്തി അവനിൽ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ ദിവസവും, എല്ലാ സമയവും അവൻ സ്വസ്ഥതയിലാണ്.

ഹാ! സുവിശേഷം എത്ര മനോഹരമാണ്!! ക്രിസ്തീയ ജീവിതം എത്ര സന്തോഷകരവും, ആയാസരഹിതവുമാണ്!!

എൻ.വി.ജോസഫ് കാർത്തികപ്പള്ളി

മുഡിയുടെ മരണസമയം

ലേശുവിനെ രക്ഷിതാവായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന് മുൻപ് ഡി.എൽ മുഡിക്ക് മരണത്തെ വലിയ പേടിയായിരുന്നു. മുഡിയുടെ ഗ്രാമത്തിൽ ആരെങ്കിലും മരിച്ചാൽ ഇടവകപ്പള്ളിയിൽ മരിച്ച ആളിന്റെ പ്രായത്തിനൊത്തവണ്ണം മണിയടിക്കും. അറുപതുക്കാരൻ മരിച്ചാൽ 60 വട്ടം പള്ളിമണിമുഴങ്ങും; ഇരുപതുക്കാരൻ മരിച്ചാൽ 20 വട്ടവും. പലപ്പോഴും മുഡിയുടെ പ്രായത്തിനൊത്ത് മണിമുഴങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇതുകേൾക്കുമ്പോഴെല്ലാം മുഡി ഭയപരവശനായിത്തീരുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ യേശു കർത്താവിനെ രക്ഷകനായി അംഗീകരിച്ചപ്പോൾ മുതൽ മുഡിയുടെ മരണഭയം മാറി. ഉറച്ച ബോധ്യത്തോടെ അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: ‘ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ അവകാശമാണ്; അവിടുന്ന് എന്തേയും. അതുകൊണ്ട് മരണം വഴി ഈ ലോകത്തിൽ നിന്ന് മാറ്റപ്പെടുമ്പോൾ പൗലോസിനെപ്പോലെ എനിക്കും പറയുവാൻ സാധിക്കും ‘ഹേ മരണമേ, നിന്റെ ജയമെവിടെ? ഹേ മരണമേ, നിന്റെ വിഷമുള്ളവിടെ?’

തന്റെ മരണസമയം ആസന്നമായെന്നറിഞ്ഞ മുഡി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ‘ഇതന്റെ വിജയമാണ്. എന്റെ കിരീടധാരണദിനമാണിത്. വർഷങ്ങളായി ഞാൻ ഈ സുദിനത്തെ നോക്കിപ്പാർക്കുകയായിരുന്നു. ലോകം എനിക്കുമുന്തിൽ മറയുന്നു. സ്വർഗ്ഗം എനിക്കായി തുറക്കപ്പെടുന്നു’.

തന്റെ പിതാവ് സ്വപ്നം കാണുകയാണെന്നു വിചാരിച്ച് മകൻ വിലയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തെ ഉണർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോൾ മുഡി പറഞ്ഞു ‘അല്ല ഇതൊരു സ്വപ്നമല്ല വിൽ. ഇത് അതിമനോഹരമാണ്. ഇതാണ് മരണമെങ്കിൽ ഇത് ആസ്വാദ്യകരമാണ്. ഇവിടെ ഒരു തിരിച്ചുവരവ് സാധ്യമല്ല. ദൈവം എന്നെ വിളിക്കുന്നു. ഞാൻ പോയേ മതിയാവൂ’. ഈ വാക്കുകളോടെ ശാന്തമായി, പ്രസന്നമായ മുഖഭാവത്തോടെ മുഡി അക്കരെ നാട്ടിലേയ്ക്ക് കടന്നുപോയി.

‘എനിക്ക് ജീവിക്കുന്നത് ക്രിസ്തുവും മരിക്കുന്നത് ലാഭവും’ (ഫിലിപ്പർ 1:21)

ദൈവപ്രവൃത്തിയിൽ മനുഷ്യന്റെ പങ്ക് (പേജ് 8 ൽ നിന്ന് തുടർച്ച)

മരുപ്രയാണത്തിന്റെ നാല്പതു വർഷങ്ങളിൽ ദൈവം യോശുവയ്ക്കു പരിശീലനം നൽകിയിരുന്നു. എന്നാലിപ്പോൾ അവിടുന്ന് അദ്ദേഹത്തെ നേതൃപദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തുകയും താൻ മോശയോടുകൂടെ നിന്നതുപോലെ അദ്ദേഹത്തോടുകൂടെ നിൽക്കുകയും ചെയ്തു. യോശുവയെ പിന്താങ്ങുവാൻ വേണ്ടി ഒരിക്കൽ ദൈവം ഭൂമിയെ അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ തിരിയാതെ കുറേ മണിക്കൂർ നിശ്ചലമാക്കി നിറുത്തുകയുടെ ചെയ്തു. ‘യഹോവ ഒരു മനുഷ്യന്റെ വാക്കു കേട്ടനുസരിച്ച ആ ദിവസം പോലെ ഒരു ദിവസം അതിനു മുമ്പും പിമ്പും ഉണ്ടായിട്ടില്ല’ എന്നു ബൈബിൾ പറയുന്നു (യോശ. 10: 14).

ദൈവം ഒരിക്കൽ ഒരു മനുഷ്യനെ തന്റെ പ്രതിനിധിയായിത്തീരണമെന്നു കഴിഞ്ഞാൽ താൻ അവനോടു കൂടെയുണ്ടെന്നു മറ്റുള്ളവർക്കു തെളിയിച്ചു കൊടുപ്പാൻ എത്ര മഹാകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുവെന്നത് അത്ഭുതകരം തന്നെ.

‘യേശുവയുടെ കാലത്തൊക്കെയും യേശുവാ കഴിഞ്ഞിട്ട് ഏറിയനാൾ ജീവിച്ചിരുന്നവരായി യഹോവയിസ്രായേലിനുവേണ്ടിച്ചെയ്ത മഹാപ്രവൃത്തികളൊക്കെയും കണ്ടിട്ടുള്ള മുപ്പന്മാരുടെ കാലത്തൊക്കെയും ജനം യഹോവയെ സേവിച്ചു’ എന്നു നാം വായിക്കുന്നു (ന്യായാധി.2:7).

യോശുവയുടെ ജീവിതകാലത്തും യോശുവയുടെ സഹപ്രവർത്തകരായ മുപ്പന്മാരുടെ കാലത്തും യിസ്രായേൽ ജനത വിഗ്രഹങ്ങളെ സേവിക്കാതിരിക്കുമാറ് യോശുവയ്ക്ക് അവരുടെ മേലുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനശക്തി അത്ര ബലവത്തായിരുന്നു. എന്നാൽ

യോഗുവാ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞതോടെ
യിസ്രായേൽ ദയനീയമായ പിന്മാറ്റ
ത്തിൽ വീണ്പോയി.

ഒരൊറ്റ ദൈവപുരുഷന്റെ സ്വാധീന ശക്തി ഈ വിധത്തിലത്രേ.

ഏലിയാസ്

തിന്മാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ
 മറ്റൊരു കാലഘട്ടം ഓർക്കുക:
 ആഹാബ് രാജാവ് സർവ്വജനത്തെയും
 ബാലിന്റെ ആരാധകരാക്കിത്തീർത്ത
 കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. അക്കാ
 ലത്തു ബാലിനെ ആരാധിക്കുകയി
 ല്ലെന്നു തീരുമാനമെടുത്ത 7000 ആളു
 കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു (1 രാജാ.19:18).
 തീർച്ചയായും ധീരവും പ്രശംസാർഹ
 വുമായ ഒരു നിലപാടായിരുന്നു അത്.
 എങ്കിലും അത് ഒരു നിഷേധാത്മക
 സാക്ഷ്യം മാത്രമായിരുന്നു. അവർ
 വിഗ്രഹങ്ങളെ ആരാധിച്ചില്ല. തങ്ങൾ
 പുകവലിക്കുകയില്ല, ചുട്ടാടുകയില്ല
 എന്നെല്ലാം പലരും ഇക്കാലത്തു
 ചെയ്യാറുള്ള തീരുമാനങ്ങളും ഇതു
 പോലെ നിഷേധാത്മകമാണ്.

എന്നാൽ അക്കാലത്ത് തി.സാ.യേ
ലിൽ തന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടിയെടു
ക്കുവാൻ വേണ്ടി ആ ഏഴായിരം
പേരിൽ ഒരാളെപ്പോലും ഉപയോഗിക്കു
വാൻ ദൈവത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അതി
ലേക്കു ദൈവത്തിന് ഒരു ഏലിയാ
വിനെ ആവശ്യമായിരുന്നു. ഏഴായിരം
'വിശ്വാസി'കളെ യും ആഹാബ്
രാജാവ് ഭയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എങ്കിലും
ഏലിയാവിനെ അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു. ആ
ഏഴായിരം പേരും ദൈവത്തോടു
പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ആകാശ
ത്തുനിന്നു തീയ് ഇറക്കുവാൻ അവ
രുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു കഴിയില്ലായില്ല.
ഏലിയാവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയാണ്
അക്കാര്യം സാധിച്ചത്.

ദൈവസന്നിധിയിൽ എല്ലാ വിശ്വാസികളുടെയും പ്രാർത്ഥന ഫലത്തിൽ ഒരുപോലെയാലും, 'നിതിമാന്റെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയ പ്രാർത്ഥന വളരെ ഫലിക്കുന്നുവെന്ന് ഏലിയാ വിനോദം ബന്ധപ്പെടുത്തി ബൈബിൾ പറയുന്നു (യാക്കോബ് 5:17, 16). ഇന്നും ഒരു ജനക്കൂട്ടത്തിലൂടെയല്ല, ഒരൊറ്റ മനുഷ്യനിലൂടെയാണ് ദൈവം തന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നത്.

ദൈവസന്നിധിയിൽ എല്ലാ വിശ്വാസികളുടെയും പ്രാർത്ഥന ഫലത്തിൽ ഒരുപോലെയാണെന്ന്, 'നീതിമാന്റെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയ പ്രാർത്ഥന വളരെ ഫലിക്കുന്നുവെന്ന് ഏലിയാവിനോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി ബൈബിൾ പറയുന്നു (യാക്കോബ് 5:17, 16).

ഒരു മനുഷ്യൻ ഒറ്റയ്ക്കു നിന്നു കൊണ്ട് മുഴുവൻ ജനതയേയും ദൈവത്തിങ്കലേക്കു മടക്കിവരുത്തുകയും ദുഷ്ടശക്തികളെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയും ബാലിന്റെ പ്രവാചകന്മാരെ യെല്ലാം കൊന്നൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നും ഒരു ജനക്കൂട്ടത്തിലൂടെയല്ല, ഒരൊറ്റ മനുഷ്യനിലൂടെയാണ് ദൈവം തന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നത്.

എലീശാ

ഏലിയാവിന്റെ കാലത്ത് യിസ്രായേലിൽ അൻപതു പ്രവാചകശിഷ്യന്മാരെ (ബൈബിൾസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ) ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ യിസ്രായേലിലെ പ്രവാചകന്മാരായിത്തീരുവാൻ ഇവരെല്ലാവരും ആശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവാത്മാവ് അവരെ യെല്ലാം മറികടന്ന് പ്രവാചകശിഷ്യനല്ലായിരുന്നു എലീശയുടെ മേൽ ആവ സിക്യുകയാണുണ്ടായത് (2 രാജാ: 2:7, 15). എലീശയാകട്ടെ, ഒരു ഭൃത്യനെന്ന

നിലയിൽ, ഏലിയാവിന്റെ കൈയ്ക്കു വെള്ളമൊഴിച്ചുകൊടുത്ത ഒരുവനെന്ന നിലയിൽ മാത്രമാണ് യിസ്രായേലിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. (2 രാജാ:3:11).

അരാംരാജാവിന്റെ സൈന്യം യിസ്രായേലിനെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ ഈ ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാരിലാർക്കും യിസ്രായേലിനെ രക്ഷിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. കാരണം, അവർ ബൈബിൾ സ്കൂളിൽ മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണം അഭ്യസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ദൈവത്തെ അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ദൈവവുമായി അഭിമുഖബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന എലീശയ്ക്കു മാത്രമേ ശത്രു ഏതു വഴിയാണ് ആക്രമിക്കുവാൻ വരുന്നതെന്ന് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

ഇന്നും ഒരു പ്രവാചകന്റെ പ്രധാന കൃത്യം ഇതിനു തുല്യമാണ്. സാത്താൻ ദൈവജനത്തെ ആക്രമിക്കുന്നത് ഏതു കാര്യത്തിലെന്നു താക്കീതു നൽകുകയാണ് ആ കൃത്യം. 50 പ്രസംഗകന്മാരെ (പ്രവാചകശിഷ്യന്മാരെ) ക്ഷാളയികം സഭയിൽ എലീശയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പ്രവാചകൻ ആത്മീയവിനാശത്തിൽ നിന്നു ദൈവജനത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും. ഒരു വൻ ആത്മാവിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ബൈബിൾ പരിജ്ഞാനം കൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ദൈവശബ്ദം കേൾക്കുന്ന ഒരു വനു മാത്രമേ സാത്താന്റെ തന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും ആക്രമണത്തിൽനിന്നും സഭയെ രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയൂ.

പ്രാചീനകാലത്ത് പ്രവാചകന്മാരെ ദർശകന്മാർ എന്നുകൂടെ വിളിച്ചിരുന്നു (1 ശമു.9:9). ദൈവദത്തമായ ദർശനത്തോടെ ഭാവിയിലേക്കു ചൂഴ്ന്നിറങ്ങിക്കാണുവാൻ കഴിവുള്ളവരായിരുന്നു ഈ ദർശകന്മാർ. ശത്രു എവിടെ

ബാബിലോണിൽ നിന്ന് യരുശലേമിലേക്ക് യെഹൂദന്മാർ പ്രയാണം ചെയ്തതിന്റെ പ്രഥമ പ്രേരണ ദാനിയേലിന്റെ പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു. ഇന്നും ദൈവജനത്തിന്റെ ഇടയിൽ ആത്മീയ ബാബിലോണിൽ (വ്യാജ സഭയിൽ) നിന്ന് ആത്മീയ യെരുശലേമിലേക്ക് (ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭയിലേക്ക്) മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പ്രയാണമുണ്ട്. ഈ പ്രയാണത്തിനും പ്രേരകശക്തിയായിത്തീരുവാൻ ദൈവത്തിന് ആളുകളെ ആവശ്യമുണ്ട്.

യാണാക്രമിക്കുക എന്നും ഒരു പ്രത്യേക പ്രവർത്തനപരിപാടിയുടെ ആപൽസാധ്യത എന്തെന്നും അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അത്തരം ദർശകന്മാരെ ഇന്നും സഭയ്ക്ക് ആവശ്യമുണ്ട്.

ദാനിയേൽ

യിസ്രായേൽ ജനത്തെ ഈജിപ്റ്റിൽ നിന്നു കനാനിലേക്കു നയിക്കുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ അവിടുത്തെക്ക് ഒരു മനുഷ്യൻ ആവശ്യമായിരുന്നു. അതിലേക്ക് അവിടുന്നു മോശയെ കണ്ടെത്തി. യെഹൂദജനത്തെ ബാബിലോണിൽനിന്നു യെരുശലേമിലേക്കു നയിക്കുവാൻ അവിടുത്തെക്കു മറ്റൊരാളെ വേണ്ടിവന്നു. അവിടുന്ന് ദാനിയേലിനെ കണ്ടെത്തി.

ഈജിപ്റ്റിലെ അടിമത്തകാലത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുപോലെ ബാബിലോണിയൻ പ്രവാസത്തിന്റെ കാലദൈർഘ്യവും (70 വർഷം) പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ മോശയുടെ കാലത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റുന്നതിന് ഒരാറ്റ ദിവസത്തിന്റെപോലും താമസ

മുണ്ടായില്ല. കാരണം, ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യൻ തക്ക സമയത്തുതന്നെ സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

ദാനിയേൽ ചെറുപ്പം മുതലേ വിശ്വസ്തനായിരുന്നു. തന്റെ മുമ്പിൽ വന്ന എല്ലാ പരിശോധനയിലും അദ്ദേഹം അത്ഭുതകരമായ വിജയം നേടി. ബാബിലോണിൽവെച്ച് ഒരു നവയുവാവെന്ന നിലയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം കർത്താവിനു വേണ്ടി ഉറച്ച ഒരു നിലപാട് സ്വീകരിച്ചു. 'തന്നെത്താൻ അശുദ്ധനാക്കുകയില്ല' എന്ന് അദ്ദേഹം ഹൃദയത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചു (ദാനീ.1:8). എല്ലാ യുവജനങ്ങൾക്കും ഓർമ്മവയ്ക്കുവാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയ ഒരു വാക്യമാണിത്.

രാജാവിന്റെ മേശമേൽ വിളമ്പിയിരുന്ന ഭക്ഷണം (ലേവ്യപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നതനുസരിച്ചു നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഭക്ഷണം) മറ്റെല്ലാ യഹൂദയുവാക്കളും മടിയില്ലാതെ ഭക്ഷിച്ചപ്പോൾ ദാനിയേൽ മാത്രം അതു ഭക്ഷിച്ചില്ല. ദാനിയേൽ ഇപ്രകാരം ഒരു നിലപാട് സ്വീകരിച്ചതായിക്കണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം പിന്തുടർന്ന മൂന്നു യുവാക്കന്മാർ കൂടെ അന്ന് അതേ മേശമേൽ ഭക്ഷണം കഴിച്ചവരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനുശേഷം ദാനിയേലും ഈ മൂന്നു യുവാക്കന്മാരും ബാബിലോണിൽ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ഉറച്ച ഒരു സ്വാധീനശക്തിയായിത്തീർന്നു.

70 വർഷത്തിനു ശേഷം ദാനിയേലിന് ഏകദേശം 90 വയസ്സുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് ബാബിലോണിൽ നിന്ന് യെരുശലേമിലേക്ക് യെഹൂദന്മാർ പ്രയാണം ചെയ്തതിന്റെ പ്രഥമപ്രേരണ ദാനിയേലിന്റെ പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു.

ഇന്നും ദൈവജനത്തിന്റെ ഇടയിൽ

ഭൂരിപക്ഷം വിശ്വാസികളും പാപത്തോടു തോറ്റ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരും ഭൗതികൈശ്വര്യ പ്രധാനമായ ഒരു സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതരുമാണ്. തങ്ങൾക്കും ക്രിസ്തുവിനുമിടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനായി ഒരു പാസ്റ്ററെയും അവർക്കാവശ്യമാണ്. പല വിധത്തിലും ഇപ്പോഴും അവർ പഴയനിയമത്തിലെ യിസ്രായേൽ ജനതയെപ്പോലെ തന്നെ ജീവിച്ചുപോരികയും ചെയ്യുന്നു.

ആത്മീയബാബിലോണിൽ (വ്യാജ സഭയിൽ) നിന്ന് ആത്മീയ യെരുശലേമിലേക്ക് (ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭയിലേക്ക്) മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പ്രയാണമുണ്ട്. ഈ പ്രയാണത്തിനും പ്രേരകശക്തിയായിത്തീരുവാൻ ദൈവത്തിന് ആളുകളെ ആവശ്യമുണ്ട്.

ദാനിയേലിന്റെ മൂന്നു സ്നേഹിതന്മാരായ ഹനന്യാവ്, മിശായേൽ, അസര്യാവ്, എന്നിവരെപ്പോലെയുള്ള (ദാനി.1:11) പലരും ഇന്നുണ്ട്. കർത്താവിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുവാൻ തൽപരരാണ് അവർ. എന്നാൽ സ്വന്തനിലയിൽ അതുചെയ്യുവാനുള്ള ധൈര്യം അവർക്കില്ല. തങ്ങളെ നയിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു ദാനിയേലിനു വേണ്ടി അവർ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ ദൈവം ഇന്നും ദാനിയേൽമാർക്കായി കാത്തിരിക്കുന്നു.

പൗലോസ്

പുതിയ ഉടമ്പടിയിൽ കീഴിൽ എവിടെയെങ്കിലുമുള്ള ഏതെങ്കിലുമൊരു മനുഷ്യനെ മാത്രമല്ല, തന്റെ എല്ലാ മക്കളെയും ഉപയോഗിക്കുവാനാണ്

ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. എങ്കിലും എല്ലാ വിശ്വാസികളും പുതിയ ഉടമ്പടിയുടെ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിൽ മാത്രമേ ഇതു സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷം വിശ്വാസികളും പാപത്തോടു തോറ്റ ജീവിതം നയിക്കുന്നവരും ഭൗതികൈശ്വര്യപ്രധാനമായ ഒരു സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതരുമാണ്. തങ്ങൾക്കും ക്രിസ്തുവിനുമിടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനായി ഒരു പാസ്റ്ററെയും അവർക്കാവശ്യമാണ്. പല വിധത്തിലും ഇപ്പോഴും അവർ പഴയനിയമത്തിലെ യിസ്രായേൽ ജനതയെപ്പോലെ തന്നെ ജീവിച്ചുപോരികയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ കാരണത്താൽ പല സാഹചര്യങ്ങളിലും പഴയനിയമകാലത്തെപ്പോലെ തന്റെ സഭയിൽ സാത്താൻ കടക്കാതെ അവനെ പുറത്തു നിറുത്തുന്നതിലേക്ക് ദൈവം വീണ്ടും ഒറ്റയൊറ്റ മനുഷ്യരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

എഫേസോസിലെ സഭയിൽ എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്നാലോചിക്കുക. പൗലോസ് മറ്റേതു സഭയിൽ ചെലവഴിച്ചതിലും അധികം സമയം അവിടെ ചെലവഴിച്ചു. മൂന്നു വർഷക്കാലത്തേക്ക് ഓരോ ദിവസവും അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ മുഴുവൻ ആലോചനയും വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് അവിടെ പ്രസംഗിച്ചു (അപ്പോ. പ്രവൃ.20:31). ഇങ്ങനെ എല്ലാ സഭകളിലും വെച്ച് ഏറ്റവുമധികം ഭാഗ്യം ലഭിച്ച ഒരു സഭയായിരുന്നു അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്. അവരുടെ പേർക്ക് പൗലോസ് എഴുതിയ ലേഖനത്തിലെ ഉപദേശങ്ങളുടെ ഉയർന്ന നിലവാരം നോക്കിയാൽ ആത്മീയവീക്ഷണമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സഭയായിരുന്നു അതെന്നും വ്യക്തമാകും.

(തുടരും) 0

എന്റെ ഹൃദയം ക്രിസ്തുവിന്റെ വീട് (പേജ് 29 ൽ നിന്ന്)

വ്യക്തിക്ക് സംഭവിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ദുരന്തം അവിടുന്ന് തന്റെ കൂട്ടായ്മയിൽ നിന്ന് പിന്മാറുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്. ഉവ്വ്, എനിക്ക് കീഴടങ്ങേണ്ടിവന്നു.

സങ്കടത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു “ഞാൻ താക്കോൽ തരാം. പക്ഷേ അവിടുന്ന് തന്നെ വാതിൽ തുറന്ന് അത് വൃത്തിയാക്കണം. അത് ചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയെനിക്കില്ല”

“ആ താക്കോൽ എനിക്ക് തരിക. ഈ മുറി സൂക്ഷിക്കാൻ ഉള്ള അധികാരം എനിക്ക് തരിക. ഞാൻ അത് ചെയ്തോളാം” അവിടുന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു.

വിറയ്ക്കുന്ന വിരലുകളോടെ ഞാൻ ആ താക്കോൽ കൈമാറി. അവിടുന്ന് താക്കോൽ എടുത്ത് വാതിൽക്കലേക്ക് നടന്നു. അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. നാറ്റം വമിക്കുന്നതായ എല്ലാ വസ്തുക്കളും എടുത്ത് പുറത്തേക്കെറിഞ്ഞു. അവിടുന്ന് അത് വൃത്തിയാക്കി പെയിന്റിടിച്ചു. നിമിഷനേരംകൊണ്ട് സാധിച്ചു. ഹൊ! ആ ചീഞ്ഞവസ്തു എന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് മാറിയപ്പോൾ എന്തൊരു വിജയവും ആശ്വാസവുമാണിപ്പോൾ!

അധികാരക്കൈമാറ്റം

“കർത്താവേ, ഈ വീടിന്റെ മുഴുവൻ ഭരണവും ആ മുറിയുടെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്തതുപോലെ അങ്ങയ്ക്ക് കൈയാളാൻ സാധിക്കുമോ? എന്റെ ജീവിതം എങ്ങനെ ആയിരിക്കണമോ അതെ പോലെയാക്കിത്തീർക്കാൻ അങ്ങ് ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കുമോ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അവിടുത്തെ മുഖം തിളങ്ങി.

“അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ ഞാൻ ഏറ്റവും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നിന്റെ സ്വന്തം ശക്തിയിൽ നിനക്കൊരിക്കലും ഒരു ജയാളിയായ ക്രിസ്ത്യാനിയായിരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. നിന്നിലൂടെയും നിനക്കായിട്ടും ഞാൻ അത് ചെയ്യട്ടെ. ഇതാണ് മാർഗ്ഗം. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഞാൻ ഒരതിഥി മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുക്കാൻ എനിക്ക് ഒരധികാരവുമില്ല.

കാരണം, ഈ വീടിന്റെ ഉടമസ്ഥത ഇപ്പോഴും എനിക്കല്ല”. അവിടെ ഞാൻ മുട്ടുകുത്തി “കർത്താവേ, നീ ഇവിടുത്തെ അതിഥിയും ഞാൻ ആതിഥേയനും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് മുതൽ ഞാൻ നിന്റെ ദാസനാണ്. നീ എന്റെ ഉടമയും യജമാനനുമാണ്.”

ഏതായാലും വേഗം ഞാൻ ഓടി എന്റെ സ്ഥലത്തിന്റേയും വീടിന്റേയും ആധാരമെടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് അതിന്റെ സ്വത്തുക്കളും കടബാധ്യതകളും സ്ഥലവും സാഹചര്യവും അവിടുത്തേക്ക് വിശദീകരിച്ചു കൊടുത്തു. അവിടുത്തേക്ക് എന്നെന്നേക്കുമായി അത് ഞാൻ തീറെഴുതിക്കൊടുത്തു. “ഇതാ, ഇതാ ഇവിടെ എന്റെയെല്ലാം, എനിക്കുള്ളതെല്ലാം അവിടുത്തേക്ക് എന്നേക്കുമായി. ഇനി അവിടുന്ന് ഈ വീടു നടത്തുക. ഞാൻ അവിടുത്തെ ദാസനായും സുഹൃത്തായും ഇവിടെ കഴിഞ്ഞോളാം.”

യേശുക്രിസ്തു എന്റെ ഹൃദയം പൂർണ്ണമായും അവിടുത്തെ ഭവനമാക്കിയപ്പോൾ മുതൽ കാര്യങ്ങളെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി....

(സമാഹൃതം)

മൊഴിമാറ്റം: ശില്പ

ജീവജ്ഞാപികൾ

ജൂലൈ 2006

അധോലോകത്തിൽനിന്നുള്ള കത്തുകൾ

സി. എസ്. ലൂയിസ്

മൊഴിമാറ്റം: സാജു ഏബ്രഹാം

29

സ്നേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു വെറുപ്പുകൊണ്ടുവരുന്നവിധം

പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടിപ്പിശാചേ,

നിന്റെ കക്ഷി താമസിക്കുന്ന പട്ടണം തെരുതെരെയുള്ള ബോംബാക്രമണത്തിൽ തകരും എന്നത് ഏതാണ്ട് തീർച്ചയാണ്. അവന്റെ ചുമതലകൾ

അവനെ കനത്ത അപകടത്തിൽ നിറുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ സമയത്തെ നമ്മുടെ നയമെന്തായിരിക്കണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കണം. ഭീരുത്വം ലക്ഷ്യമാക്കണോ അതോ നിഗൂഢത്തോടു കൂടിയ ധൈര്യം വേണമോ? ഇനി അതുമല്ലെങ്കിൽ എതിരാളികളോടുള്ള എതിർപ്പാണോ വേണ്ടത്?

ഏതായാലും അവനെ ഒരു ധീരനാക്കിയതു കൊണ്ട് നമുക്ക് എന്തെങ്കിലും ഗുണമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു നന്മ എങ്ങനെയാണ് സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്ന് നമ്മുടെ ഗവേഷണവിഭാഗം ഇതുവരെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. ഇത് വളരെ ഗുരുതരമായ ഒരു കുറവാണ്. ഒരു മനുഷ്യനെ ഫലപ്രദമായ രീതിയിൽ ഒരു ദുഷ്ടനാക്കണമെങ്കിൽ ചില നന്മകൾ കൂടി വേണം. (ചരിത്രത്തിലെ പ്രമുഖരായ ദുഷ്ട കഥാപാത്രങ്ങൾക്കൊക്കെ എന്തെങ്കിലും ചില നന്മകൾ അവരുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു). ശത്രു അവർക്കു

നൽകിയതിനെ വേണ്ടവണ്ണം ഉപയോഗിക്കാമെന്നല്ലാതെ ഈ മനുഷ്യർക്ക് ഗുണങ്ങൾ നൽകുവാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുകയില്ല. അതിന്റെ അർത്ഥം നമ്മുടെ പക്ഷത്തേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവന്ന മനുഷ്യരിൽ പോലും ഒരു സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ശത്രുവിന് അവസരമുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. ഇത് നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒട്ടും തൃപ്തികരമല്ലാത്ത ഒരു ക്രമീകരണമാണ്. എന്നാൽ കാര്യങ്ങൾ നന്നായി ചെയ്യുവാൻ ഒരു നാൾ നാം പഠിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

വെറുപ്പ് നമുക്ക് കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ശബ്ദകോലാഹലമുള്ളപ്പോഴോ, അപകടസമയത്തോ, ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുമ്പോഴോ ഒക്കെ മനുഷ്യർ അനുഭവിക്കുന്ന സമ്മർദ്ദം അവനെ പ്രചണ്ഡമായ ഒരു വികാരപ്രകടനത്തിലേയ്ക്കു നടത്തുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. എന്നാൽ വേഗം നടക്കുന്ന ഈ കാര്യത്തെ ശരിയായ ദിശയിലേയ്ക്കു നാം നയിക്കണം. അവന്റെ മനസ്സാക്ഷി ചെയ്തുകയാണെങ്കിൽ അവനെ ആകെ കലക്കുക. തന്റെ വെറുപ്പ് തനിക്കു വേണ്ടിയല്ല സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും വേണ്ടിയുള്ളതാണെന്ന് അവൻ കരുതട്ടെ 'സ്വന്തം ശത്രുക്കളോട് ക്ഷമിക്കുവാനല്ലാതെ മറ്റുള്ളവ

ജീവജ്ഞാപികൾ

ജൂലൈ 2006

രുടെ ശത്രുക്കളോട് ക്ഷമിക്കുവാനല്ലല്ലോ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയോട് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അവൻ ചിന്തിക്കട്ടെ. മറ്റൊരു വിധത്തിൽപ്പറഞ്ഞാൽ സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും വേണ്ടി വെറുപ്പ് തോന്നുവാൻ തക്കവണ്ണം താൻ അവരുമായി ഐക്യമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് അവനു തോന്നട്ടെ. എന്നാൽ അവരുടെ ശത്രുക്കളെ തന്റെ ശത്രുക്കളായി കണ്ട് ക്ഷമിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം അവരുമായി ഐക്യമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് കരുതുകയുമുണ്ട്.

വെറുപ്പ് എന്നത് ഭയവുമായിട്ടാണ് കൂടുതൽ ചേർന്നുവരുന്നത്. ദുർഗ്ഗണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഭീരുത്വമെന്നത് വളരെ വേദനാജനകമാണ്. ഇത് മുൻകൂട്ടി അറിയുവാനോ അനുഭവിക്കുവാനോ ഓർക്കുവാനോ കഴിയുന്നില്ല. വെറുപ്പിന് അതിന്റേതായ ഒരു സുഖമുണ്ട്. ഭയപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ തന്റെ ഭയത്താൽ ഉണ്ടായ കഷ്ടതകൾക്കുള്ള നഷ്ടപരിഹാരമായി കാണുന്നത് ഈ വെറുപ്പിനെയാണ്. ഭയം കൂടുന്നതിനനുസരിച്ച് അവനു വെറുപ്പ് കൂടും. നാണക്കേട് മാറ്റുന്നതിനുള്ള ഔഷധവുമാണ് വെറുപ്പ്. അതുകൊണ്ട് ²അവന്റെ സാർവ്വത്രിക സ്നേഹത്തിനു ക്ഷതമേൽപ്പിക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യം അവന്റെ ധൈര്യം തകർക്കണം.

ഇത് അല്പം പ്രയാസമുള്ള പരിപാടിയാണ്. ഭീരുത്വം ഒഴികെ മിക്കവാറും എല്ലാ ദുർഗ്ഗണങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് മനുഷ്യരെ നാം അഭിമാനിക്കുകയുണ്ടാകാറുണ്ട്. മനുഷ്യൻ തന്റെ ഭീരുത്വത്തിലും അഭിമാനിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം കാര്യങ്ങളെ നാം ക്രമീകരിച്ച് വരുമ്പോഴായിരിക്കും ശത്രു ഒരു യുദ്ധമോ ഒരു ഭൂമികുലുക്കമോ മറ്റേതെങ്കിലും പ്രകൃതിക്ഷോഭമോ കൊണ്ടുവന്ന് ധൈര്യം എന്നത് മനുഷ്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പ്രാധാന്യമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.

അങ്ങനെ അതുവരെയുള്ള നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയെ നിഷ്പലമാക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യർ വാസ്തവത്തിൽ ലജ്ജിക്കുന്ന ഒരു ദുർഗ്ഗണമെങ്കിലും ഉണ്ട്. നമ്മുടെ കക്ഷികളുടെ ഉള്ളിലേയ്ക്ക് ഭീരുത്വം കടത്തിവിട്ടാൽ ഒരു അപകടമുണ്ട്. മനുഷ്യർ അപ്പോൾ യഥാർത്ഥമായ ആത്മപരിശോധന നടത്തുകയും അവർക്ക് തങ്ങളോടു തന്നെ വെറുപ്പ് തോന്നുകയും ചെയ്യും. അതുമാത്രമല്ല നിരന്തരം അനുതാപത്തിലും താഴ്മയിലും നിൽക്കുകയും ചെയ്യും. കഴിഞ്ഞ യുദ്ധസമയത്ത് ആയിരക്കണക്കിന് മനുഷ്യരാണ് തങ്ങളുടെ ഭീരുത്വത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞതിന്റെ ഫലമായി സദാചാരനിഷ്ഠയുള്ള ലോകത്തെക്കുറിച്ച് കേൾക്കുവാൻ ഇടയായത്. സമാധാനകാലത്ത് മനുഷ്യരെ നന്മതിന്മകളെക്കുറിച്ച് അജ്ഞരാക്കി നിർത്തുവാൻ നമുക്ക് കഴിയും. എന്നാൽ ഒരു അപകടസമയത്ത് ഈ വിഷയം നമുക്ക് തടയാൻ പറ്റാത്തവണ്ണം മനുഷ്യരുടെ മേൽ നാടകീയമായി കടന്നുവരുന്നു. രണ്ടിലൊന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട വല്ലാത്ത ഒരു വിഷമാവസ്ഥയിലാണ് നാം. മനുഷ്യരിൽ നീതിയും സ്നേഹവും വർദ്ധിപ്പിച്ചാൽ അത് ശത്രുവിന്റെ കൈകളിലേയ്ക്ക് നേരിട്ടെത്തുന്ന കളിയാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യരെ നേരെ വിപരീത ദിശയിലേക്കാണ് നാം നടത്തുന്നതെങ്കിൽ അധികം താമസിക്കാതെ ഒരു യുദ്ധമോ വിപ്ലവമോ നടക്കും (അല്ലെങ്കിൽ ശത്രു അത് അനുവദിക്കും). ³അപ്പോൾ വെളിവാകുന്ന ഭീരുത്വമോ ധൈര്യമോ ആയിരക്കണക്കിനുള്ള ആത്മീയ മയക്കത്തിൽ നിന്ന് ഉണർത്തും.

ഒരു പക്ഷേ ഇതായിരിക്കും സദാചാരത്തെ ഗൗരവമായി കാണുന്ന അപകടം നിറഞ്ഞ ഒരു ലോകം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ശത്രുവിന് പ്രചോദനമായത്.

ധൈര്യത്തെ കേവലം ഒരു സർഗ്ഗണമായിട്ട് മാത്രമല്ല അവൻ കാണുന്നത്. എല്ലാ നന്മകളും പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ഭാവമായിട്ടാണ്. സ്നേഹപ്രകടനമോ, സത്യസന്ധതയോ, കരുണയോ ഒരു അപകടസമയത്ത് ത്യജിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അത്തരം സ്നേഹവും കരുണയും സത്യസന്ധതയുമെല്ലാം സോപാധികമാണ് ⁴പീലത്തോസ് തന്റെ കാര്യം അപകടത്തിലാകും എന്നു കാണുന്നതുവരെ കരുണയുള്ളവനായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ട് നിന്റെ കക്ഷിയെ ഒരു ഭീരുവാക്കിയാൽ നാം നേടുന്നതിനേക്കാൾ അധികം നഷ്ടപ്പെടുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അപ്പോൾ അവൻ തന്നെത്തന്നെ കൂടുതൽ അറിയുവാൻ ഇടയാകും. എന്നാൽ തീർച്ചയായും ഭീരുത്വത്താലുള്ള നാണക്കേട് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരിക വഴി അവനിൽ നിരാശ ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയും. ഇത് നമുക്ക് ഒരു വൻവിജയമാകും. ശത്രു തന്റെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിച്ചു തന്നു എന്ന് അവൻ വിശ്വസിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ കാരണം അവൻ തന്നെ വേണ്ടവിധം അവയുടെ പാപസ്വഭാവം അറിയുന്നില്ല എന്നതാണ്. ⁵എന്നാൽ അതിന്റെ വലിപ്പം അവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ കരുണതേടുവാനോ നേടുവാനോ കഴിയാത്ത വിധം അവൻ നിരാശപ്പെട്ടു പോകുമായിരുന്നു. ശത്രുവിന്റെ പാപശാലയിൽ പോയി കുറച്ചധികം പഠിക്കുവാൻ നീ അവനെ അനുവദിക്കുക വഴി നിരാശയെന്ന പാപം അതിനെ ഉണർത്തുന്ന മറ്റ് പാപങ്ങളേക്കാൾ ഗുരുതരമാണെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു.

ഭീരുത്വത്തിലേയ്ക്കു വീഴാൻ അവനെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള

യഥാർത്ഥ തന്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് അധികം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മുൻകരുതലുകൾക്കു ഭയം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രവണതയുണ്ട്. എന്നാൽ പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട മുൻകരുതലുകൾ നിന്റെ കക്ഷിക്കു പതിവ് പരിപാടിയാക്കിത്തീരുമ്പോൾ ഭയത്തിന്റെ സ്വാധീനം ഇല്ലാതെയൊക്കും. നീ ചെയ്യേണ്ടത് നിന്റെ കക്ഷിയുടെ മനസ്സിൽ അവൻ ചെയ്യേണ്ടതും ചെയ്യേണ്ടാത്തതുമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവ്യക്തമായ ഒരു ധാരണ നൽകി അത് അവന്റെ കർത്തവ്യത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിൽ ആക്കുക എന്നതാണ്. അവൻ മനസ്സിൽ നിന്ന് ലളിതമായ ഈ പ്രമാണം (⁶ഞാൻ അവിടെ നിന്ന് ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ചെയ്യണം⁷) മാറ്റി പകരം സാങ്കല്പികമായ ഒരു ജീവിതരീതിയുടെ പരമ്പര തന്നെ അവന്റെ മനസ്സിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരണം (⁸ഇപ്പോൾ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ-തീർച്ചയായും അങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയില്ല എന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു-എനിക്കു ഇത് ചെയ്യാൻ കഴിയും-അഥവാ തീർത്തും ദോഷകരമായതാണ് സംഭവിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഞാൻ എപ്പോഴും മറ്റൊന്നായിരിക്കും ചെയ്യുക⁹) അന്ധവിശ്വാസം അതിനെ അങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാതെ മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളിൽ ഉണർത്തുവാൻ നമുക്ക് കഴിയും. നമ്മുടെ ശത്രുവും അവൻ നൽകുന്ന ധൈര്യവുമല്ലാതെ മറ്റ് ചിലതുകൂടി തനിക്ക് ആശ്രയിക്കാനുണ്ട് എന്ന തോന്നലിൽ നിന്റെ കക്ഷിയെ നിർത്തുക എന്നതാണ് കാര്യം. അങ്ങനെ തന്റെ കർത്തവ്യത്തോടുള്ള പൂർണ്ണ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധത എന്നു കരുതിയ കാര്യം ബോധപൂർവ്വമല്ലാത്ത ചെറിയ എതിർപ്പുകളോടെ മറയ്ക്കപ്പെടുന്നു. കാര്യസാധ്യത്തിനുകുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഭാവനയിൽ കെട്ടിപ്പൊക്കി ഏറ്റവും മോശമായത് വീണ്ടും മോശമാകുന്നത്

തടയുവാനുള്ള നിന്റെ ശ്രമം അവൻ ആ സമയം അറിയുന്നില്ല എന്നു മാത്രമല്ല മോശമായത് വീണ്ടും മോശമാകുകയില്ല എന്ന ഉറപ്പിലുമാണ് അവൻ അപ്പോൾ ഒരു യഥാർത്ഥ ഭീകരയുടെ അവസരത്തിൽ അതിനെ നിന്റെ കക്ഷിയുടെ ഞരമ്പുകളിലേയ്ക്ക് കടത്തിവിടണം. നീ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് അവൻ അറിയുന്നതിനു മുൻപ് അവന്റെ കാര്യം കഴിഞ്ഞിരിക്കണം.

ഓർക്കുക ഭീരുത്വം നിറഞ്ഞ പ്രവൃത്തി അതാണ് പ്രധാനം. ഭയമെന്ന വികാരം അതിൽ തന്നെ ഒരു പാപമല്ല. നമ്മൾ അത് ആസ്വദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നമുക്ക് അതു വലിയ ഗുണം ചെയ്യുന്നില്ല.

സ്നേഹപൂർവ്വം
അമ്മാവൻ പിശാച്.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. സ്വന്തം ശത്രുക്കളോട് ക്ഷമിക്കുവാനല്ലാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ ശത്രുക്കളോടു ക്ഷമിക്കുവാനല്ലല്ലോ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്ന് അവൻ ചിന്തിക്കട്ടെ.

കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള യുവക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മാതൃരാജ്യം ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമയമാണിത്. ഈ സാധ്യത ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ശത്രുരാജ്യത്തോടും അവിടുത്തെ ആളുകളോടും എതിർപ്പും വൈരാഗ്യവും അവനിൽ ഊതിപ്പെരുപ്പിക്കാൻ പരമാവധി ശ്രമിക്കണമെന്നു അമ്മാവൻ പിശാച് കുട്ടിപ്പിശാചിനെ ഉപദേശിക്കുന്നു.

തന്റെ വെറുപ്പ് തനിക്കു വേണ്ടിയല്ല ശത്രുരാജ്യക്കാർ അനാഥരാക്കുന്ന തന്റെ രാജ്യത്തെ സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും വേണ്ടിയാണ് എന്നതോന്നൽ ക്രിസ്ത്യാനിയിൽ ഉണ്ടാക്കിയാൽ അവനു കുറ്റബോധം തോന്നുകയില്ല. 'ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കണം' എന്ന വചനം ഓർമ്മവന്നാൽ അതു തന്റെ ശത്രുക്കളെ സംബന്ധിച്ച മാത്രമാണു പ്രസക്തം എന്നവനു തോന്നട്ടെ. സ്വന്തം ശത്രുക്കളോടു ക്ഷമിക്കണം. സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ ഇതു തന്റെ ശത്രുവല്ലല്ലോ. നിരപരാധികളായ സ്ത്രീകളുടേയും കുട്ടികളുടേയും

ശത്രുവാണല്ലോ. അവരുടെ ശത്രുവിനോടു ക്ഷമിക്കുവാൻ തനിക്കു ബാധ്യതയില്ലല്ലോ എന്നവൻ ചിന്തിക്കട്ടെ. ഈ ചിന്തയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികാണാതെ പോകുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്. അതിതാണ്: സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും വേണ്ടി ശത്രുക്കളോടു വെറുപ്പു തോന്നത്തക്കവണ്ണം താൻ സ്ത്രീകളോടും കുട്ടികളോടും താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അവൻ കരുതുന്നു. എന്നാൽ അവരോട് യഥാർത്ഥത്തിൽ അവൻ അത്രയേറെ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ ശത്രുക്കൾ അവന്റെയും ശത്രുക്കളായിരിക്കുമല്ലോ. അങ്ങനെയെങ്കിൽ സ്വന്തശത്രുക്കളെന്ന നിലയിൽ ആ ശത്രുക്കളോട് അവൻ ക്ഷമിക്കേണ്ടതല്ലേ? അതെ. പക്ഷേ ഈ വസ്തുത സാത്താൻ അവന്റെ കണ്ണിനു മറയ്ക്കുന്നു. ഫലം ശത്രുവിനെ ദേഷിക്കത്തക്കവണ്ണം താൻ സ്ത്രീകളോടും കുട്ടികളോടും ഐക്യമുരുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അവൻ കരുതുന്നു. അതേ സമയം തന്നെ ശത്രുക്കളോടു ക്ഷമിക്കത്തക്കവണ്ണം താൻ സ്ത്രീകളോടും കുട്ടികളോടും ഐക്യമുരുപ്പിച്ചതായി അവനു തോന്നുന്നുമില്ല. ഈ വൈരുദ്ധ്യം അവനിൽ നിന്നു സാത്താൻ തന്ത്രപൂർവ്വം മറയ്ക്കുകയാണ്!

2. അവന്റെ സാർവത്രികസ്നേഹത്തിനു ക്ഷതമേൽപ്പിക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യം അവന്റെ ധൈര്യം തകർക്കണം.

ചെറുപ്പക്കാരനായ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് എല്ലാവരോടും സ്നേഹമുണ്ട്. ഈ സ്നേഹം തകർക്കണമെന്നും ആ സ്ഥാനത്ത് അവനിൽ വെറുപ്പ് കൊണ്ട് വരണമെന്നും സാത്താൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു. പക്ഷേ അത് എങ്ങനെയാണ്? ധൈര്യം ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തു ഭയം വരുന്നതു സാഭാവികമാണല്ലോ. ആരെങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനിയെ ഭയപ്പെടുത്തിയാൽ ഭയത്തിന് ആനുപാതികമായി ഭയപ്പെടുത്തിയ ആളിനോടു വെറുപ്പുണ്ടാകും. ഭയപ്പെടുന്നതിൽ ഒരു നാണക്കേടുണ്ട്. തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തിയ (നാണക്കേടുത്തിയ) ആളിനോട് ഒരുവൻ പകരം വീട്ടുന്നത് അവനെ വെറുത്തുകൊണ്ടാണ്. അങ്ങനെ വെറുക്കുമ്പോൾ, വൈരാഗ്യപ്പെടുമ്പോൾ, അവൻ പ്രതികാരം ചെയ്തതിന്റെ ഒരു സുഖം അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. മറ്റൊരാൾ കൂടുതൽ ഭയപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അയാളെ കൂടുതൽ വെറുത്തുകൊണ്ട് അവൻ പകരം വീട്ടും!

ചുരുക്കത്തിൽ ഒരുവന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് വെറുപ്പുകൊണ്ടുവരണമെങ്കിൽ അവന്റെ ധൈര്യം ക്ഷയിപ്പിക്കുക. ധൈര്യം ക്ഷയിപ്പിച്ച് അവനെ ഭയപ്പെടുത്താൻ ചിലരെ ഉപകരണങ്ങളാക്കുക. ഫലം തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തിയവരെ അവൻ വെറുക്കാനാരംഭിക്കും - ഇതാണ് സാത്താന്റെ പ്രവർത്തനവിധം.

3. അപ്പോൾ വെളിവാകുന്ന ഭീരുത്വമോ ധൈര്യമോ ആയിരിക്കണക്കിന് ആളുകളെ ആത്മീയ മയക്കത്തിൽ നിന്ന് ഉണർത്തും.

ദൈവത്തിന്റെ ('നമ്മുടെ ശത്രു' എന്നതാണു അമ്മാവൻ പിശാച് ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് പറയേണ്ടിവരുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദം) ഒരു പ്രവർത്തനരീതിയെക്കുറിച്ച് സാത്താനു വലിയ പരാതിയുണ്ട്. സാത്താൻ വളരെ പണിപ്പെട്ട് ആളുകളെ തിന്മയിലേക്കും ആത്മീയ മയക്കത്തിലേക്കും കൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ ഒരു പ്രകൃതിദുരന്തമോ, യുദ്ധമോ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകാൻ ദൈവം അനുവദിക്കും. ഉടനെ മനുഷ്യരെല്ലാം ഭയപ്പെടും. തങ്ങളുടെ ഭയം ദൈവത്തിൽ സുരക്ഷിതത്വം കണ്ടെത്തിയ 'ധൈര്യശാലി'കളെ അപ്പോൾ ബഹുമാനത്തോടെ വീക്ഷിക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു (ഭൂകമ്പമോ, യുദ്ധമോ, ഉണ്ടായാലും കൂലുങ്ങാതെ നിൽക്കുന്നവരാണല്ലോ ദൈവത്തിൽ സുരക്ഷിതത്വം കണ്ടെത്തിയ യഥാർത്ഥ ദൈവഭക്തർ). ഇതിന്റെ ഫലമായി ആളുകൾ ആത്മീയമയക്കം വിട്ട് ഉണരും. തങ്ങളുടെ ഭീരുത്വവും യഥാർത്ഥദൈവഭക്തരുടെ ധീരതയും അവരുടെ കണ്ണുതുറപ്പിക്കും. അവർ ദൈവത്തോട് കൂടുതൽ അടുക്കും. സാത്താന്റെ അതുവരെയുള്ള പ്രവൃത്തികളെല്ലാം നിഷ്ഫലമാകുന്നു എന്നതാണിതിന്റെ ഫലം.

4. തന്റെ കാര്യം അപകടത്തിലാകും എന്നു കാണുന്നതുവരെ പീലാത്തോസ് കരുണയുള്ളവനായിരുന്നു. 'ഒരു മനുഷ്യനെ ഫലപ്രദമായ രീതിയിൽ ഒരു ദുഷ്ടനാക്കണമെങ്കിൽ അവനിൽ ചില നന്മകൾ കൂടിവേണം. ചരിത്രത്തിലെ എല്ലാ ദുഷ്ടകഥാപാത്രങ്ങൾക്കും എന്തെങ്കിലും ചില നന്മകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു'-ഇതാണ് അമ്മാവൻ പിശാചിന്റെ അഭിപ്രായം. ഇതിനോടു ചേർന്നു പോകുന്ന മറ്റൊരു നിരീക്ഷണമാണ് അമ്മാവൻ പിശാച്

ഇവിടെ നടത്തുന്നത്. അതായത് ധൈര്യം എന്നു പറയുന്നത് കേവലം ഒരു ഗുണമല്ല. മറിച്ച് അത് പരിശോധനയുടെ സമയത്ത് അല്ലെങ്കിൽ ഏറ്റവും വലിയ യഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ സമയത്ത് നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു മനോഭാവമാണ്. ഒരുവൻ സാധാരണ സമയത്ത് കരുണയോ സ്നേഹമോ ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. തന്റെ കാര്യം അപകടത്തിലാകുമ്പോഴും ആ സ്നേഹത്തിലും കരുണയിലും നിൽക്കാനുള്ള ധൈര്യം അവനുണ്ടെങ്കിലേ അത് യഥാർത്ഥ സ്നേഹവും കരുണയും ആയിരിക്കുന്നുള്ളൂ. പീലാത്തോസിന് യേശുവിനോട് ആദ്യം കരുണ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ സ്വന്തം നിലനിൽപ്പ് അപകടത്തിലായപ്പോൾ പീലാത്തോസ് ഭയപ്പെട്ടു. യേശുവിനോട് കരുണയുടെ സ്ഥാനത്ത് ക്രൂരതകാണിച്ചു. പീലാത്തോസിന്റേത് യഥാർത്ഥ കരുണയായിരുന്നില്ലെന്നാണ് ഇത് തെളിയിക്കുന്നത്.

ഭയപ്പെടാതെ ധൈര്യമായി നിന്നാലേ നമുക്കു കരുണ, സ്നേഹം തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. യഥാർത്ഥധൈര്യം ദൈവത്തിലുള്ള സുരക്ഷിതത്വത്തിൽനിന്നാണ് കൈവരുന്നത്. “ദൈവം എന്റെ പക്ഷത്തുണ്ടെങ്കിൽ മനുഷ്യന് എന്തോട് എന്തു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും”? എന്ന ബൈബിൾവചനം ഇതാണ് തെളിയിക്കുന്നത്.

5. ശത്രുവിന്റെ പാഠശാലയിൽ പോയി കുറച്ചധികം പഠിക്കുവാൻ നീ അവനെ അനുവദിക്കുക വഴി നിരാശയെന്ന പാപം മറ്റുപാപങ്ങളെക്കാൾ ഗുരുതരമാണെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ യോചിക്കുന്നു.

സാത്താന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച ആയുധമാണു നിരാശ. എന്നാൽ ദൈവം ഒരിക്കലും

ക്കലും ഒരുവൻ നിരാശപ്പെട്ടുപോകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. തന്റെ പാപത്തിന്റെ ഗുരുതരാവസ്ഥ ഒരു മനുഷ്യൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ കരുണ തേടുവാൻ തനിക്ക് ഒരർഹതയുമില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി കരുണ അന്വേഷിക്കുകയോ കണ്ടെത്തുകയോ ചെയ്യാതെ അവൻ അതീകഠിനമായ നിരാശയിൽ നിപതിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അവന്റെ പാപസ്വഭാവത്തിന്റെ ഗുരുതരാവസ്ഥ പലപ്പോഴും ദൈവം അവനെ പൂർണ്ണമായി കാണിക്കുന്നില്ല. അതേ സമയം ‘തന്റെ പാപം ക്ഷമിക്കാനാവാത്ത വിധം കഠിനമാണ്; തനിക്കിനി രക്ഷയില്ല’ എന്നതോന്നലിൽ മനുഷ്യനെ തളച്ചിട്ട് അവനെ തീർത്തും നിരാശപ്പെടുത്താൻ സാത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അത്തരം കഠിനമായ നിരാശയിൽ മനുഷ്യനെ വീഴ്ത്തിയാൽ പിന്നെ അവൻ ഒരിക്കലും തന്റെ വരുതിയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുകയില്ല എന്നതാണ് സാത്താന്റെ ദുഷ്ടലക്ഷ്യം.

കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള ചെറുപ്പക്കാരനായ ക്രിസ്ത്യാനിയെയും ആ നിലയിൽ നിരാശപ്പെടുത്തണമെന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദൈവികപാഠശാലയിൽ അവൻ ചില പരിശീലനങ്ങൾ ഇതിനകം നേടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് നിരാശയാണ് ഏറ്റവും വലിയപാപം എന്ന് അവൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നാണ് ഇവിടെ അമ്മാവൻ പിശാച് ആശങ്കപ്പെടുന്നത്.

ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഏതു മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചും പ്രതീക്ഷയ്ക്കുവകയുണ്ട്. ‘അവനെക്കുറിച്ച് ഇനി ഒരു പ്രതീക്ഷയ്ക്കും വകയില്ല’ എന്ന നിരാശ പിശാചു കൊണ്ടുവന്നതാണെന്നു നിങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ടോ? ○

A Positive Answer

For all the negative things we say to ourselves, God has a positive answer.

We say: "It is impossible"

God says: "All things are possible" (Luke 18:27)

We say: "I am too tired"

God says: "I will give you rest" (Matthew 11:28-30)

We say: "Nobody really loves me"

God says: "I love you" (John 3:16, 13:34)

We say: "I can't go on!"

God says: "My grace is sufficient for you" (2 Corinthians 12:9; Psalms 91:15)

We say: "I can't figure things out"

God says: "I will direct your steps" (Proverbs 3:5,6)

We say: "I can't do it!"

God says: "You can do all things" (Philippians 4:13)

We say: "I'm not able!"

God says: "I am able" (2 Corinthians 9:8)

We say: "It's not worth it"

God says: "It will be worth it all" (Romans 8:28)

We say: "I can't forgive myself"

God says: "I forgive you" (1 John 1:9; Romans 8:1)

We say: "I can't manage with what I have"

God says: "I will supply all your needs" (Philippians 4:19)

We say: "I am always worried and frustrated"

God says: "Cast all your cares on Me" (1 Peter 5:7)

We say: "I am not smart enough"

God says: "I give you wisdom" (1 Corinthians 1:30)

We say: "I feel so all alone"

God says: "I will never leave you nor forsake you" (Hebrews 13:5)

Smiling faces makes you happy and good news makes you feel better

~Prov. 15:30

Just a Minute

Pheba P.Cleetus, Kochi